

FEBRUARY, 1938

AVE MARIA

published monthly by

**The Slovene
Franciscan Fathers.**

Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross

Subscription Price:
\$2:50 per annum

Naročnina:
\$2.50 lento.
Izven U. S. A. \$3:00

Management-Upravištvo
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Entered as second-class matter
August 20, 1925, at the post
office at Lemont, Illinois, under
the act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at the
special rate of postage provid-
ed for in Section 1103, Act
of October 3, 1917, author-
ized on August 29, 1925

Naročite se na

“**AVEMARIA**”

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestove katoliški Cerkvi.

Več svetih maš
se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NASE-
GA LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
STUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMEŠ.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM STUDENTOM

AVE MARIA

Februarska šte. 1938—

—Letnik XXX.

Skozi leto s Cerkvijo

Fra. Martin OFM.

MESEC februar nas s svojim praznikom Marijinega očiščevanja ali svečnico spominja sedmerih žalosti Matere božje. Vsaka teh žalosti je presunila njeno dušo kakor meč. Praznik Marijinih sedmerih žalosti se praznuje dvakrat na leto. Najprej na petek v tistem tednu, dva dni pred cvetno nedeljo, potem pa zopet dne 15. septembra.

Premišljajmo nekoliko o Marijinih žalostih!

Prvikrat je meč bolečin presunil njeno dušo, ko ji je Simeon prerokoval o trpljenju Gospodovem. Ob tisti priliki je bila prišla darovat Jezusa v tempelj. In ko je Simeon vzel Dete v naročje, je izrekel ono prerokbo. Marija je razumela . . . Vse je naprej videla.

Druga Marijina žalost je bila beg v Egipt. Morala je oditi v neznano deželo z malim Detom v naročju. Imela je le dobrega Jožefa za varuha in pomočnika. Veliko je morala trpeti na potovanju telesno in duševno. Najbolj jo je pa gotovo bolela misel, da mora sam Bog bežati pred hudobnim človekom . . .

In kako je moralo tretjič zaboleti Marijino srce, ko je v Jeruzalemu opazila, da Jezusa ni v družbi, s katero sta se ona in Jožef vračala domov! Tedaj ji je meč tretjič presunil srce. Le mati more nekoliko razumeti, kako ji je takrat bilo pri srcu.

Nepopisne so pa bile Marijine žalosti v tistih dneh, ko je prišlo trpljenje in križanje Si-

no. Četrta žalost je nastopila, ko sta se srečala Sin in Mati na križevem potu. Marija takrat ni trpela samo to, kar bi v takem položaju trpela vsaka človeška mati, ampak je morala gledati, kako so ljudje zasramovali svojega Boga . . .

Peta žalost je bila križanje Sinovo. Solze so oblivalo njeno lice, pravi prerok Jeremija, ko je stala pod križem. Čelo med njenimi ljubimi ni bilo nikogar, ki bi jo potolažil. "Zato plakam in moje oči točijo solze, ker je daleč od mene tolažnik, ki bi poživil mojo dušo."

Po snetu s križa je Marija zadnjič na zemlji držala svojega Sina v naročju. Nova, neizmerna žalost! "O, vi vsi, ki mimo greste po potu, ozrite se in pogledjte, če je bolečina kakor bolečina moja!" Ničemur se ni dala primerjati, ker je bila njena bolečina kakor morje . . .

Zadnja žalost je zadela Marijo, ko so ji Sina v grob položili. Niti ni imel svojega lastnega groba, kakor ni bil imel svojega doma ob rojstvu. V tuj grob so ga položili. Pretresljiva misel za nežno Mater! Tako se je torej vse dopolnilo in končalo . . .

Bodimo pripravljani, da se udeležimo Marijinih žalosti! Kadar gre nam precej narobe, kadar nam je prav hudo, spomnimo se svoje preljube Matere v sedmerih bolečinah! Kraljica mučencev je. Naj bo naša Kraljica vedno in povsod, tako v veselju kakor tudi v bolečinah dušnih in telesnih!

Misli za svečnico

P. Alojzij OFM.

NA ta praznik so prvokrat prinesli Jezusa v tempelj. Ravnali so se po Mojzesovi postavi, ki je zapovedovala, da morajo otroka prinesiti v božji hram štirideseti dan in ga darovati Bogu. Marija sama se je tudi podvrgla postavi, da se zvrše nad njo očiščevalni obredi.

Marija je spočela svojega Sina kot Devica in je ostala Devica tudi po porodu. Postava je torej na noben način ni vezala. In vendar — čudež med čudeži! — deviška Mati Jezusova, vsa lepa in brez madeža, lilija med trnjem, se je pokorila postavi, ki je ni vezala, ki je bila zanjo tako poniževalna...

“Kar je Bogu všeč, to delam vedno.” Marija je v teh rečeh posnemala svojega Sina. Kdo more reči, da je Jezusa vezala postava obrezovanja? Vendar se ji je podvrgel. Enako je storila Marija na današnji dan.

Kako krasen zgled pokorščine za današnje malomarne katoličane! Zlasti za tiste, ki komaj izvršujejo zapovedi, ki vežejo pod smrtnim grehom. In še mnogo takih je, ki

jim nobena zapoved ni več sveta. Le kadar **kazen grozi**, se taki podvržejo postavi, pa še **takrat morda** le z godrnjanjem.

Vzemimo na primer postavo glede **spovedi**. Pod najhujšo duhovno kaznijo smo **dolžni** iti k spovedi, da si očistimo vest, vsaj **enkrat** na leto. Koliko jih je, ki še tega ne **store**. Le če pride zraven še kaka druga **svetna** kazen, se uklonijo in opravijo svojo **velikonočno dolžnost**. Brez tega bi bili **morda** izključeni iz tega ali onega društva, **iz te ali** one jednote . . .

Marije postava očiščevanja ni vezala. **Mi ubogi** grešniki pa nujno potrebujemo **očiščevanja** pri spovedi, pa se z vsemi štirimi **otepamo** te postave.

In za Marijo je bila postava poniževalna. Njena največja čast je, da je Mati in **Devica**. Ko se je javila v templju z **otrokom v naročju**, so navzoči sklepali, da je **navadna izraelska žena**. Prikrila je svojo **najvišjo čast** — devišтво.

Kaj pa mi? Bojimo se, kaj bodo ljudje **rekli**, ko nas vidijo pri spovednici. Poniže-

valna se nam zdi sveta spoved. Toda ali ni naše poniževanje opravičeno, zelo zasluženo? Ali nismo vsi grešniki? Ali ti tega ne priznaš? Seveda moraš priznati. Ako ne, veljajo o tebi besede svetega Janeza, da je lažnik in da ni resnice v tistem, ki pravi, da greha nima.

In če ne greš k spovedi — ali boš potem postal angel? Če te ljudje ne bodo videli pri spovednici — ali boš postal zavoljo tega pravičen? O, bodimo pametni! Učimo se od Marije! Če je ona opravila postavo, ki je ni vezala in je bila zraven še tako poniževalna zanjo, zakaj ne bi mi, njeni otroci, izpolnjevali postave, ki nas v resnici strogo veže in nam je tako potrebna? In še čast nam dela življenje po postavi pred Bogom in celo pred vsemi pametnimi ljudmi. Da, učimo se od Marije! Naj se nam zde naša dejanja še tako poniževalna pred svetom, na to glejmo v prvi vrsti, da bodo Bogu in Mariji všeč!

Sedem mečev — sedem bolečin.

MARIJINA PRVA ŽALOST.

Marija Blaj, Chicago.

Sonce svetlo pošilja žarke svoje
na Jeruzalem, izbrano mesto.
V templju veličastnem tam se pesem poje,
se razlega čez obljubljeni deželo.

Po stopnicah templja pa počasi stopa
dobri Jožef, z njim Marija, njej v naročju Sin.
Devica čista, v srcu nežnem upa:
Daleč še od tega dneva meč je bolečin . . .

Zemlja vsa še raj je lep družini tej.
Narava venec cvetja ji na pota trosi.
Ni bilo žalosti pretežke še doslej,
ni Simeon izrekel še prerokbe svoje . . .

Pa glej, stoji tam mož ob vhodu v tempelj,
ob njem oblak se zbira ves teman . . .
Nevihto oznanjuje starčkova prisotnost,
a Mati božja se še nič ne zmeni zanj.

Družina sveta vstopi v božjo hišo,
za njimi starček trepetaje roke stagne.
Začuti v hipu, da je Bog v bližini,
da črto letom starčkovim potegne.

Z veseljem pojdem, sam pri sebi reče,
a hipoma obličje žalost mu prešine:
Priganja Duh ga, a iz ust beseda neče,
zadržal rad bi Materi — meč bolečine . . .

Oh, naj bi drugemu naloga dana bila . . .
In vendar črn oblak se je še niže spustil.
Kdo more se upreti božji volji?
Vse je zadrhtelo v njem, ko je izustil:

Z mečem, Mati srce ti bo prebodeno
ker Sin Tvoj, v padec in rešenje Izraelu,
nastopil pot bo svojo v tistem strašnem vrtu.
krvave kaplje bodo lile mu po čelu.

Vztrepeče Mati, meč začuti v srcu . . .
A le za hip, že vzklika močna: "Bodi!
Naj volja božja se zgodi nad nama!
Naj moja noga po Njegovih stopnjah hodi!"

Jezus-otrok

Šolska sestra.

DOBA po Božiču je posvečena Jezusovemu detinstvu. Škoda, da tako malo vemo ravno o tej dobi Jezusovega življenja. Evangelij sicer poroča o njegovem rojstvu, o prihodu Treh Modrih, o begu v Egiptet in vrnitvi iz pregnanstva — potem pa popolnoma prezre dobo, ki je v življenju vsakega otroka najlepša: Njegovo detinstvo. V teh letih je vsak otrok najbolj dražesten in prikupljiv — nehote vleče srce nase.

Tak je bil gotovo tudi Jezušček. Ko ga sv. knjiga zopet omeni, ni več dete ampak raste že v mladeniča, ki je zmožen že večdnevne hoje v Jeruzalem. Nas, majhne duše, pa zajemlje predvsem Jezušček, vzor majhnih. Radi bi videli, kako Bog-Dete živi življenje pregnanstva na svetu . . . Le

kaj bi nas moglo ovirati, da ne bi pohiteli v Nazaret? Daljava morda? Kje pa so meje našemu duhu in kje daljava, ki je ne bi mogli premeriti na perotih domišljije! Morda nas ovira strašna razdalja časa? Dvajset stoletij? Tudi ta lahko v trenutku izginejo. Na cilju smo! Preživimo en dan v bližini božjega Deteta! Mariji smo gotovo dragi gostje, saj ljubi vse, ki jih ljubezen vleče k njenemu Sinu.

Sonce ravno vzhaja. Njegovi prvi žarki pohite v borno nazareško hišico. V kotu na preprogi spi Jezušček. Ljubeče mu sončni žarki poljubijo nežna ličeca. Jezušček jih čuti in odpre oči, v katerih sniva prelest raja. Pogled mu išče najdražje bitje, Mater. Marija pospravlja — — Sv. Jožef je ravnokar odšel na delo. Marija čuti Jezuščkov pogled in že je pri Njem. Smehlja se Dete in proži nežne ročice v objem. K Materi sili, v njeno naročje, kjer mu je tako ugodno, kjer se čuti tako varnega — — — Kako jo ljubi, Marijo!

Ali vidiš, Jezušček, kako nam sili rdečica v obraz? Sram nas je, ker smo tako mrzli do Tvoje Matere — ko vendar vemo, da ne moremo Tebi ugajati, če ni v nas ljubezni do Marije. Pa bomo šli k Tebi v šolo, božje Dete, da nas Ti naučiš, kako treba častiti Marijo . . . Včasih se čudimo, da se nam ne nasmehljaš, da Te ne vleče k nam, da

se Tvoje nežne ročice ne dvignejo, da bi blagoslovile naše delo in mu dale uspeh. Pa sedaj vemo, da moramo vsako jutro najprvo k Mariji in potem z Njo k Tebi — in ne bomo več tavalni skozi temine življenja kot s slepoto udarjeni. Naša pot bo ob Marijini roki jasna, varna, blagoslovljena.

Jezušček zajtrkuje. Pa ni bogato pogrnjene mize v tesarjevi hiši. Košček kruha mu je stisnila Marija v roko. Prav v tek mu gre, še skorjo gloda Jezušček. Pa to je sitno delo, ker ima božje Dete samo par zobkov. Morda mu je skrbna Mamica dala še par datljev . . . Jezušček je zadovoljen. Ne zavida bogatim otrokom slaščic in izbranih jedi.

O, Jezušček, kako smo veseli, da Te smemo gledati v Tvoji preprostosti, Tvojem uboštvu, Tvoji zadovoljnosti. Tvoj zgied je našim dušam v večji prid kot izbrane, dolge pridige o čednosti. Jezušček, ves majhen si, a tako velik učitelj! Samo škoda, da jih je tako malo, ki hočejo k Tebi v šolo. Le poglej v naše čase! Koliko pa jih je, ki jim je res na tem, da si pridobe diplomu v Tebi tako dragem predmetu, uboštvu? Kakšni obecedarji smo še vedno v tej stroki mi, ki bi Ti morali biti najbliže . . . Tvoja krivda ni, če ne napredujemo in še vedno tičimo v klopeh osnovne šole. Saj nam pošiljaš prilike za "skušnje", pa se često tako slabo "odrežemo".

Jezušček se igra. Nobene drage, kupljene igrače nima. Trske, ki padajo z debel, ki jih teše Jožef; pesek za hišo; morda mu je krušni oče izdolbel majhen čolniček, ki ga je Marija okrasila z jadrom. Otrok ni v zadregi glede vode: Njegovi domišljiji je nazareška soba v soncu se lesketajoče Genezareško jezero, ki ga bo v poznejši dobi tako vzljubil . . .

Saj dovoliš, Jezušček, da Te za trenotek prekinem v igri. Vidim, kako spretno ravnaš s čolnom in ničesar ne želim bolj goreče kot to-le: Da Ti vzameš v roke krmilo

čolna mojega življenja. Saj vidiš, kako se z vseh strani zaganjajo valovi skušnjav vanj. Če me pustiš samo, ali morem le slutiti, kje so skrite pečine in čeri, ob katerih se je že tolikim razbila ladjica . . . In če si Ti z menoj, česa se naj potem bojim? Vem, da s Teboj enkrat srečno pristanem na obrežju večnosti, pa če tudi mi na nočnem nebu ne sije nobena druga zvezda kot polarna zvezda zaupanja v Tebe . . . In če v daljavi moje slabe oči ne morejo videti obrisov pristanišča, vem, da je pot mojemu čolnu usmerjena vanj — če si Ti, o božje Dete, z menoj.

Jezušček se uči delati. Z Marijo gre po vodo k mestnemu vodnjaku; skuša pomesti sobo; drži štreno, ko Marija zavija volno v

klopčič. Vsepovsod hoče Jezušček pomagati — še celo v delavnico sv. Jožefa ga vleče. Nežne ročice še ne morejo prijeti za težko delo, a kak žebelj pa že lahko poda krušnemu očetu. Z velikim trudom, a z radostjo v očeh in srcu, že tudi privleče žago ali klaidivo, da je pri rokah, kadar ga sv. Jožef potrebuje.

Jezušček, tako majhen si, in se ne bojiš trudov življenja? Misliš, da bi ne bilo lepše v prosti naravi, med cveticami in metuljčki in ptički? Ne moreš počakati, da Ti postanejo roke močne? Saj bodo še dovolj žuljave pozneje, ko boš moral služiti kruh sebi in Materi. O, pa se mi zdi, da vsaj malo uganem, zakaj že sedaj, v nežni detinski dobi, siliš k delu. Mar ni eden vzrokov ta: Delu hočeš vtisniti pečat časti in svetosti? Čim prej, tem bolje. In prav nič ne tožiš, Jezušček, ko si vendar tako zelo truden včasih? Še celo mamici ne poveš tega? Zdi se mi, da vem, zakaj se tiho vase smehljaš in Ti obrazek žari in Ti pogled od časa do časa pohiti skozi odprto okno proti jasnemu palestinskemu nebu . . . Pri Očetu je Tvoje srce in veš dobro, da gleda nate z velikim veseljem — ker vršiš Njegovo voljo. Tvoje delo je sama molitev in bogoslužje. O, da bi bilo tudi naše! Ko bi bili pač vsi gibi naših teles in naših rok posvečeni Bogu! Ko bi tudi naša dela nosila pečat ljubezni in bi bila vsa utrujenost, vsi napor in vsi žulji in ves znoj in vsa izčrpanost naša ena sama pesem ljubezni! Ko bi tudi naše delo posvečevala molitev, Jezušček! Kletev bi zginele; zadovoljstvo, sreča bi se naselila v srca človeška. Mrki pogledi bi se razjasnili . . . Kakšen raj na zemlji!

Sv. Jožef je prišel z dela. Po skromni večerji gre sv. Družina morda na streho, da se ohladi v večernem vetru. Zdaj Marija pripoveduje Jezuščku povesti sv. pisma ali pa Jožef govori o lepoti domovine. Kako zvesto Jezušček posluša! Prav nobene naveličanosti ne pokaže — pusti, da ga Marija in

Jožef učita — njega, ki je sama Modrost!

Kaj ne, Jezušček, s tem nam hočeš pokazati, kako ljuba Ti je ponižnost. Že v zorni mladosti si nastopil njeno pot in je ne boš zapustil, dokler Ti na Kalvariji ne neha biti srce. O, ponižnost! Kako malo jo poznamo — kaka tujka nam je! In vendar jo v drugih radi vidimo, da tako lažje raste naš napuh, naša prevzetnost — — — Pa bi nam vsem silno koristilo, o božje Dete, če bi Ti vsadilo to cvetko čednosti, ki je Tebi tako draga, v vrtec srca. In Ti jo neguj, o Jezušček, in jo zalivaj s svojo milostjo — da nikoli ne uvene — — — Da bo vedno rasla in razveseljevala Tvoje oko, kadar prideš v sv. obhajilu v naša srca. Brez nje vse duhovno cvetje pač nima dosti veljave . . .

Noč je legla na Galilejo. Jezušček je truden — spat želi. Poklekne, sklene ročici

in ponavlja besede, ki mu jih narekuje Marija. Pogled nepremično uprt proti zvezdami obsejanemu nebu. Jezuščkova večerna molitev! Nevidno ga obdaja množica angelov, ki se čudi molitvi Deteta in se jim ne zdi škoda zapustiti nebes za par trenutkov . . . Samo, da vidijo, kako zaupno, ljubeče Jezušček moli . . .

O, božje Dete, saj si skoro ne upamo dvigniti oči k Tebi. Saj veš, radi našega blebetanja, ki mu pravimo molitev. Ko se nam ustnice gibljejo hitro, kot za stavo, a srce pa ne ve, kaj usta govore . . . Ko bi morali biti z vsem srcem, z vso dušo pri Bogu! Pa tavamo v domišljiji po hribih in dolinah, po mestih, po hišah. Obiščemo vse znance, prijatelje in še sovražnike . . . Saj mora biti naša molitev v pravo muko angelu varuhu, ki mora dan za dnem nositi skoro same pleve pred božji prestol. Morda je le tu pa tam kako kleno zrno vmes. O da, kadar smo v sili in nam voda teče v grlo — takrat najdemo pravo besedo, da bi zadeli božje Srce . . . Jezušček, Ti dobro poznaš našo revščino. Uči nas moliti kot moliš Ti: Vdano, zaupno, goreče, ljubeče, stanovitno! V veselju, žalosti, križih, trpljenju . . . Naj bo naša molitev taka, da bo, Jezušček, Tebi v veselje in našim dušam v blagor.

Jezušček spi — v varstvu Jožefa in Marije. Sv. Družina, naj tudi mi zatismo oči vsak večer v Vaši družbi, posebno pa prosimo Vašega varstva takrat, ko jih bomo zaprli v smrtni sen.

Zdaj se pa poslovimo od Nazareta — pa prav tiho . . . Da se Jezušček ne zbudi...

Kaj ti bo enkrat najbolj žal

P. Hugo.

KAR takoj in naravnost ti povem, da to: koliko sv. maš v življenju boš opustil, pri katerih bi lahko bil. Ne mislim ravno obveznih sv. maš ob nedeljah in zapovedanih praznikih. Za te ti bo enkrat seveda tudi žal. Če ne, po tem ti seveda gorje celo večnost! A zaenkrat imam pred očmi neobvezne sv. maše, katerih se nihče ni dolžan pod grehom udeležiti, a bi se jih lahko. Zdrav je, čas ima in cerkev morda pred nosom, pa ne gre, ker se mu ne ljubi, ali iz kakega drugega malenkostnega vzroka. Da, tudi za te opuščene sv. maše ti bo enkrat bridko žal. Bog daj, da ne prepozno!

Glej, vsak človek je pred Bogom bolj ali manj zadolžen. Sila redki so, ki bi imeli pri njem vse svoje račune poravnane in še kaj prihrankov. Niti svetniške duše niso tako na čistem, da bi jim v slučaju smrti ne bilo treba preko vic do končnega cilja. Kaj šele povprečni kristjani, ki le bolj po tem vprašujejo, kaj je pod smrtnim grehom zapovedano oz. prepovedano. Tega se še boje, da bi kako božjega prijateljstva ne zapravili. Ni čuda, da niso prav nič veseli, ko začujejo božji poziv: Oskrbi svojo hišo, ker boš umrl! Če se že ne obrnejo žalostni v steno, kot kralj Ahac, jih zavest še neporavnanih dolgov kot mora tlačiti.

V samotnih urah na bolniški postelji jim duh še enkrat poroma na vsa prehojena življenjska pota. Ob obeh straneh vidijo žuboreti bistre in močne studence milosti. Vest, ki takrat začne dobivati orlovske oči, jim pravi: Glej, koliko zlatih prilik si imel v življenju, da bi bil sproti poravnaval svoje dolgove pred Bogom in si za vsak slučaj še

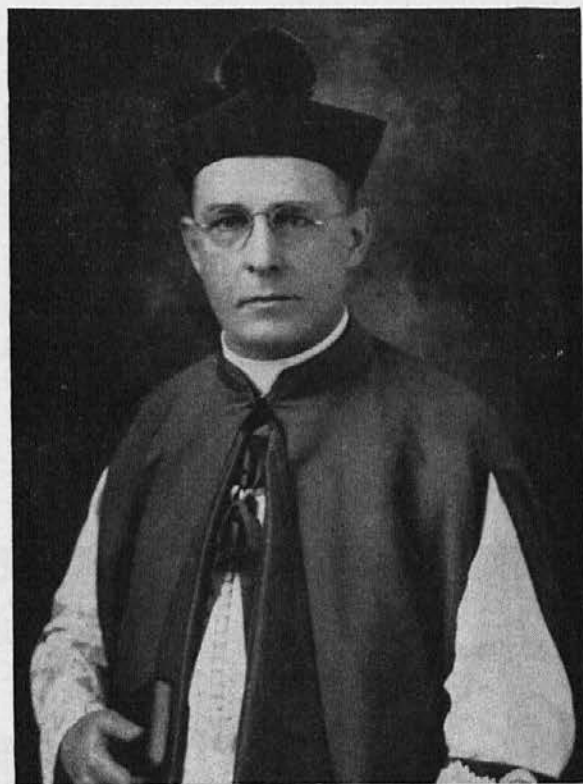
kaj prihranil. A si imel za vse drugo več smisla ko za to. Zdaj se pa tvoje ure iztekajo in studenci milosti zate drug za drugim usihajo. Ne preostane ti drugega kot preostale dolgove nesti s seboj v vice, kjer jih boš moral z visokimi obrestmi plačevati. Ne, ni prijetno umirati s to zavestjo.

A, kot rečeno, najbolj bo vsakemu takrat žal onih sv. maš, ki jih je iz lenobnosti iz komodnosti opustil, čeprav niso bile zapovedane. Seveda, če ima pravi pojem o vrednosti daritve sv. maše. Kar se tiče njene vrednosti, se naša osebna dobra dela, kakršnakoli že, ž njo niti primerjati ne dajo. Naša dobra dela, ki jih posvečujemo Bogu na račun svojega zadolženja pri njem, so le bolj "iz druge roke", kot pravimo. V tem oziru smo podobni rudarjem v zlatih rudnikih. Cele tone materiala na dan nakopljejo. A drobnih zlatih zrnec je v njem le na unče. Če pa gremo k sv. maši in tam svoje zadostilne žrtve združimo z božjo zadostilno žrtvijo na oltarju, jim damo s tem nekako neskončno zadostilno vrednost. Kajti v tem slučaju ne kličejo le naše skromne žrtve, ampak sama neskončna božja žrtev: Oče, odpusti! Sv. maša je rudnik čistega zlata.

S tega vidika je sv. Lavrencij Justinijan gledal sv. mašo, ko je zapisal: "Deni v eno skledico tehtnice vsa dobra dela: molitev, bdenje, post, razdano miloščino, mrtvičenje, romanja in kar je še takega. V drugo skledico pa položi eno samo nekrvavo daritev. Nato pa dvigni tehtnico. Videl boš, da si skledici nista v nikakem ravnotežju. Ona, v kateri je sv. maša, bo s svojo težo kar butila ob tla in pognala nasprotno kvišku. Ne čudi te temu. Saj se pri sv. maši vendar daruje On, v katerem je vsa polnost božanstva, ki kot tak vsebuje neizčrpen zaklad zaslužnja in katerega priprošnja je vsemogočna."

Da, kdor ima ta edino pravi pojem o vrednosti sv. maše, ta bo na zadnjo uro najbolj obžaloval, da ni bolj pridno zahajal k

sv. maši, ko bi bil lahko. In koliko je takih. Čas imajo med tednom. Sami tožijo, da jim je dolg čas. Blizu cerkve so. Tedaj imajo najlepšo priliko tudi ob delavnikih hoditi k sv. maši. Ako si ti, ki to bereš, v takem zavidljivem položaju, ne opusti nobene prilike, da pohitiš k sv. maši. Kolikor se jih le moreš udeležiti, udeleži se jih. Konvertiti in druge pobožne duše so se radi tega najrajši nastanjale blizu cerkva, zlasti samostanskih cerkva, da so imele priliko biti vsak dan pri več sv. mašah. Druge vnete duše, ki med tednom niso imele časa, so ob nedeljah cel dopoldan prebile v cerkvi, da so vse sv. maše ujele. V življenju in ob zadnji uri je bila to zanje največja tolažba. Tudi tebi bo, če jih boš posnemal. Nasprotno pa ti bo, če ne prej, na zadnjo uro najbolj žal iz lenobnosti in lagodnosti opuščениh sv. maš. To prepozno kesanje bi ti s tem pisanjem rad prihranil.

Monsignor dr. Janez Zaplotnik.

Trobenta Dolgega Janeza iz Krtačje vasi

Piše star naseljenc.

TRA-RA, TRA-RA-RAR, NEKAJ ZA
FEBRUAR!

GOTOVO ste že mislili, da je Dolgi Janez od preglasnega trobentanja lansko leto konec vzel. Pa ni tako. Če bi bilo po moje, oi vam prav vsak mesec nekaj natrobental, ampak pri listu nisem jaz gospodar. Urednik mi včasih odkaže primeren prostor, včasih me obstriže po dolgem in počez, še drugič me kar po domače — ven vrže . . . Naj se jezim ali ne, uredniki so in ostanejo muhasti ljudje . . .

Ampak zdaj je mesec februar, to se pravi, takrat bo, ko boste vi to številko v roke dobili. Zato spet nekaj pišem, kar bo ravno za tisti mesec "pasalo". Pa nekaj takega bo, da gotovo tudi urednik ne bo prečno pogledal. Saj je mesec februar mesec katoliškega tiska in jaz mislim, da se tudi pri Ave Mariji potegujejo za katoliški tisk. No, vidite!

Torej je res primerno, da Dolgi Janez v tem mesecu prav glasno zatrobi in spet eno pove o naročanju in podpiranju listov. Kakšnih listov? No, to že vsi naprej veste, da bo govoril o katoliških listih. In pri tem si želi, da bi bil glas njegove trobente tako silen in močan, kot bo glas angelske trobente na sodnji dan. Naj bi bil ta glas tako pretresljiv, da bi zbudil vse tiste, katerim je namenjen, da bi spoznali in storili, kaj jim je treba storiti.

Nekaj nepojmljivo strašnega je boj proti veri in Bogu. To je greh, krivica in zločin, s katerim se noben drug zločin ne da primerjati. To je naravnost peklenško in satansko delo. Vsakega človeka, posebno pa vernega kristjana, bi morala že samo misel na to navdajati z grozo in strahom.

Kakor Dolgi Janez sam, tako ste gotovo že tudi vi, ki njegove vrste čitate, včasih tožili, kako predrzni so brezverci, da si upajo na vse močje načine Boga izzivati. Kolikokrat je že kdo vzkliknil: O, jih bo že Bog kaznoval! Ali pa: Kako more Bog kaj takega dopustiti?!

Toda naj bo mnogim izmed vas, ki se nad

brezverci zavoljo njihovega boja zoper Boga, tako zgražate, na uho povedano: Tudi vi ste med tistimi, ki se bojujete zoper Boga in vero! Kako vendar to? Zato, ker mi je dobro znano, da tudi nekateri izmed vas podpirate in naročate brezverske liste. S tem je povedano vse.

Potem pa pravite: Kako, da Bog vse to dopusti . . . Kako pa, da vi dopustite, in ne samo dopustite, še pomagate nasprotnikom, ko jim z naročninami omogočate njihov boj. Nikar ne mislite, da so samo brezverski uredniki in založniki in izdajatelji krivi tega boja zoper Boga! Ali ne pomislite, da bi oni morali kmalu prenehati, če bi ne dobivale dovolj podpore od — vas????

In jaz rečem, da je vaša krivda še večja kot je krivda onih, ki pišejo in izdajajo omenjene liste in časopise. Saj vi pravite, da ste katoličani in celo verni katoličani. Vi hočete veljati za božje služabnike in za nasprotnike božjih sovražnikov. Potem pa greste in tega svojega Boga prodajate sovražnikom, kakor ga je prodal Judež Iškarjot! Pri tem pa še ime tega izdajalca z gnusom izgovarjate, čež da je prodal Zveličarja za denar! Vi sami pa niste nič boljši, ko vendar z naročanjem brezverskih listov dajate v roke orožje in moč najbolj zagrizenim sovražnikom tistega Kristusa, ki ga je Judež tako ne vredno izdal.

Brezverski uredniki so le vaši najemniki. Oni opravljajo le od vas naročeno in plačano delo. Odgovornost za vse hudo delo pa ni samo na njihovi vesti, ampak prav tako in še bolj na vaši. Vaš greh je celo večji od njihovega. Oni tavajo v temi in se še zavedajo ne, kako strašna tema je okoli njih. Vi pa hodite v svetlobi in vam je veliko lažje spoznati in videti, kaj je prav in kaj ni.

Katoličani, za vas so samo katoliški listi! Na to naj vas spomni tudi letošnji mesec februar, mesec katoliškega tiska. Na to sem vas pa želel opozoriti tudi jaz, vaš prijatelj, Dolgi Janez.

Malo razmišljanja

Anton Grdina. Cleveland.

KADAR obhajamo god ali godove, ali zgodovinske praznike, se potem piše in razpravlja o tem še dolgo. Naj bo teh par vrstic v razmisel na ravno minulo obletnico rojstva našega Zveličarja na sveti božični dan. Če že toliko storimo za versko prepričanje na razne načine: zidamo cerkve in svoje katoliške šole, ki nas še potem stanejo denar za vzdrževanje, in dajemo v dobre namene denar in podpiramo vsakojake dobre zavode, vse v namenu, da pomagamo širiti božje kraljestvo, vse to seveda delamo na pogodbi, katero smo naredili s katoliško cerkvijo za plačilo po smrti. Nekaterim seveda ta stvar kar ne gre v glavo. Mi katoličani pa se zavedamo svoje prave dolžnosti in obljube kot člani sv. katoliške Cerkve in zato to žrtvovanje, zato gremo redno v cerkve, zato je molitev in zato dobra dela.

In torej ta Cerkev, s katero smo se zvezali sodelovati ž njo do konca življenja, ima svoje godove in tudi svoj začetek. Največji praznik njenega začetka smo ravnokar obhajali z rojstvom Boga in Zveličarja. Ali ni ta praznik posebno vzvišen, ki zadene vsakega človeka in ga dvigne iz zaspanosti? Saj na ta dan vse hiti v cerkve; niso polne samo naše katoliške cerkve, tudi v drugih cerkvah so praznovali ravno to rojstvo, vsepovsod pa je bila svetospominska noč vsa razsvetljena. Rekel bi, da se narava, četudi zimska sama raduje v tej skrivnostni noči in vsako bitje na to noč in drugi dan v svečanem duhu čuti drugače, če je le v njem ostalo še kaj tega, kar je v mladostnih letih prejel od svojih katoliških staršev. Seveda se dobe tudi ljudje, ki so bili prav to, kar smo mi, pa so se otreli teh misli, iznebili so se jih. Položili so na stran misli na sv. skrivnosti in sklenili brez tega živeti in umreti. Taki niso občutili tega sv. večera, ne božičnega dneva, niso videli v njem nobenega upanja, niso si predstavljali, da se bodo enkrat našli ta praznik takoj po smrti v večnosti. Za te je bil torej božič brez pomena in brez veselja, zanje je bil tudi Zveličar rojen zaman, kakor je že stari

Simeon prerokoval, ko je vzel Dete v roke, o takih, da jim bo v padec.

Še sedaj niste uganili, zakaj prav za prav sem začel pisati ta članek. Počakajte, da pridem na stvar. Celo leto sem zasledoval borbo med dvema, ki sta se pravdala za ta praznik, za božič: ali je božič ali ga ni, ali je Kristus ali ga ni; ali je in so božji zakoni in postave ali jih ni. Ta pravda se je vršila med pisateljem-duhovnikom, širom znanim in učenim možem Rev. J. M. Trunkom, ki je župnik v visokih coloradskih gorah, v Leadvillu na slovenski fari, ki piše v "Pisanem polju", in pa med Ivan Molkom, urednikom glasila "Prosvete". Dočim se trudi kot vesten duhovnik č. g. Trunk, da uči sv. evangelij, si pa prizadeva na vse njegove zmožnosti tajiti verske resnice in dogme odpadnik Molek. Dočim se poslužuje g. Trunk katoliškega časopisa "A. S.", se poslužuje g. Molek lista "Prosvete", ki je glasilo SNPJ. Mi, ko čitamo, lahko sodimo. Gre za nas in naše versko prepričanje. Vsa borba in ves čas borbe ne gre za nič drugega nego za to: ali je Bog ali ni Boga! To je za nas zelo važno vprašanje, za nas pravim, ki smo šli na božični dan v cerkev in gremo v cerkev ob nedeljah in praznikih in ki še opravljamo druga dela kakor že v začetku omenjeno.

Eden od teh dveh boriteljev ima za nas odločilno besedo, oba nimata prav. Med njiju trditvami je razlika, oboje ni resnica, le eno velja. Kdor ima kaj v sebi verskega mišljenja, komur je kaj na tem, da je katoličan, ta se mora odločiti za Trunka. Komur je pa vseeno, ta je že odločen za Molkovo trditev in ni več pravi katoličan ter nima tudi ničesar pričakovati od pogodbe sv. Cerkve, ko bo poklican s tega sveta. Kdor računa drugače, se bo uračunal. Pamet sama nas mora tako učiti, ničesar ni zastonj in brez zasluženja. Zastonj in brez našega zasluženja smo prejeli življenje in z njim vse svetne dobrine. S tem smo pa prejeli tudi božje razodetje in z njim tudi božje zakone. Razodeta nam je bila vera, ki je s čudeži potrjena. Rodil se nam je Zveličar, ki je prinesel s seboj nauk, božjo besedo, resnico in luč za srečno življenje, kdor mu hoče slediti. Tega ne taje največji učenjaki, le Molek je menda modrejši od njih, ker njemu so te stvari le bajke in lanski sneg.

Molek je zmožen pisatelj, radi tega lahko žanje. Molek se poslužuje velikega glasila SNPJ, kar smatram, da se v tem godi in dela ka-

toličanom velika krivica, ker se izlorablja glasilo njih organizacije, za katero plačujejo pri asesmentih. Tako počenjanje je zloba!

Molkov nauk je lahak. Nič verovati je ljudem drago! Zato Molek še bolj žanje! Molek ima še druge, ki so se mu pridružili in mu pomagajo. Kaj pa storimo mi katoličani? Zelo malo storimo za to našo versko prepričanje. Sicer gremo v cerkev in doprinašamo dela za pričevanje vere, toda zamujamo pa najvažnejše postojanke za pravo bitko, to je, mi se javno v borbo ne podajamo. Pravimo, da se ni potreba kazati v javnosti, da smo pravi katoličani. S tem puščamo Molka nemoteno zlorabljeni naše lastno glasilo in zapeljevati ljudi z različnimi zavajanjmi, da ni vere in ne Boga ali da je vera strup in nepotrebno, celo škodljivo sredstvo.

V glasilu "Prosvete" od 22. dec. je Molek ugovarjal g. Trunku glede čudežev. Pri Molku noben čudež ne drži, pri njem so čudeži naravno ozdravljenje. On hoče, da bi bolnikom zrasle druge noge in roke, oči itd. Tako Molkovo oprekanje glede čudežev katoličane spomni besed, katere je Kristus očital tistim, ki so tudi v Kristusovih časih prav tako ugovarjali njemu in njegovim naukom, kakor sedaj ugovarja v "Prosveti" modri Molek, kateremu so čudeži bajke. Kristus jim je rekel: "Ako ne vidite čudežev, ne verjamete." Vedel je, da ti ljudje ne bodo vseeno verjeli, če bi jim tam vpričo naredil še več čudežev. Katoličani vemo, da je bilo Kristusovo rojstvo čudež. Čudež je bil, ko so prišli Trije Modri kralji molit na vodilo zvezde. Vse to je vpisano v knjige. Praznovali smo za božičem takoj tudi praznik nedolžnih otročičev. Ali ni bil to čudež, kako je hotel sovražni Herod umoriti rojenega Zveličarja in ga je rešil angelj na božje povelje. Sledimo vse nadaljnje Kristusovo življenje, Njegov post, njegovi neštevilni drugi čudeži, katere je delal, ki so vsi v knjige zapisani in jih najmodrejši ljudje ne taje, le Molek je modrejši! Čudeži? Ništa! Molek, Molek, tudi ti boš šel prav pred tistega sodnika, pred katerega sta šla Neron in Herod in boš takrat priznal tistega, ki ga skušaš sedaj tajiti! Gorje, če se poprej ne preukreneš od teh krivih, svojih naukov, katere si si nakopal od takih, ki so pred teboj zabredli na kriva pota. Obžalujemo tebe in s teboj vse one, ki so tebi sledili, kajti s svojo borbo in propagando v "Prosveti", da ni Boga, si dal povod marsikateremu slabo-

vernemu rojaku, da ti je sledil. Toda ne pozabi tega, da imaš tudi ti dušo vkljub temu, da jo tajiš, ki ne bo mogla umreti, četudi bi jo skušal umoriti. Telo lahko vržeš v vodo, toda duša bo tirjal od tebe tvoj Stvarnik, brez katerega volje se ni ničesar pričelo na svetu in je svet po njem narejen in bo pokončan. Le duša, ki je po njem in od njega ustvarjena, bo živela v brezkončni večnosti, kakor si je zaslužila.

Kako pišejo o Lurdu

Urednik.

DNE 11. februarja bo praznik Lurške Matere božje. Katoličanom ni treba šele razlagati, kaj ta praznik pomeni. Ne bo pa odveč, če ob tej priliki povemo, da je v preteklem novembru prinesel eden največjih ameriških tedenskih magazinov, dobro znani "Literary Digest", o Lurdu poseben članek, ki je vsekako zanimiv, če nič več. Omenjena revija je seveda vse prej ko verski list, zato je toliko bolj zanimivo brati v njem članek o Lurdu in dogodkih, ki se ondi gode. Naj sledi tu v našem jeziku ves članek, ki ima naslov: "Miracles at Lourdes" — Čudeži v Lurdu.

"Blizu neznatne vasice v Pirenejih je 11. februarja 1856 majhna deklica, hčerka nekega mlinarja, videla 'Belo Gospo', stoječo v skalni votlini. Po izjavi deklice, ki je bila, mimogrede rečeno, normalen otrok in nikakor nagnjena k mističnemu razglabljanju, ji je Gospa povedala, da hoče imeti na tistem mestu cerkev in ljudje naj prihajajo tja. To je bil začetek Lurda.

Danes stoji katedrala nad skalami in mesto je nastalo okoli nje. Leto za letom prihajajo tisoči romarjev v Lurd od vseh strani sveta. Med vsakoletnim romanjem v mesecu avgustu prinašajo tucati vlakov, posebnih 'belih vlakov', neozdravljivo bolne v Lurd, da bi videli čudeže. Verniki verujejo, da na tem mestu božja Previdnost preko naravnih zakonov uslišuje molitve. Umirajoči vstajajo s postelj; hromi zopet stopajo na noge; kosti se sprijemljejo in odprte rane se celijo. . . Nemogoče, boste rekli? Mnogi so isto rekli pred vami. Številni zdravniki so se s posmeškom naptili v Lurd, da bi razblinili legen-

darna poročila od tam. Prišli so in so morali umolkniti pred gotovimi dejstvi. Seveda vsi ne sprejmejo za ta dejstva razlage, ki jo sprejema vera. Nekateri govore o samoprevari in o neznanih naravnih vzrokih. Toda to je postransko vprašanje. Glavno vprašanje je: Ali se bolniki ozdravljajo? Da! Hipoma? Da! To zado-
stuje.

Kdo pa pregleduje tista ozdravljenja in svedoči o njih? Tisoči praktičnih zdravnikov, tisoči zdravnikov in kirurgov, ki so v zvezi z raznimi bolnišnicami, tucati takih, ki so na čelu klinikam in laboratorijem, profesorji medicinskih fakultet in člani medicinske akademije. Ako je treba dvomiti nad pričevanjem takih mož, komu naj sploh še kaj verjamemo?

Zdravniški urad za ugotovitev dejstev pošlje v Lurdu. Njegovi zapiski so odprti vsakemu zdravniku. Vsak doktor lahko pregleda zgodovino vsakega posameznega slučaja, preiskuje bolnike in se prepriča o verodostojnosti pričevanja. Naj ponovim: Vsak zdravnik, ki lahko dokaže, da je res zdravnik, se lahko o vsem na svojo roko prepriča.

Tu je nekaj slučajev ozdravljenj. V svetovni vojski je bil John Traylor iz Liverpoola zadet od krogle iz strojne puške. Krogla mu je pretrgala glavne živce na desni roki. Popolna ohromelost roke je nastopila. Trikratna operacija ni prinesla najmanjšega izboljšanja. Med procesijo v Lurdu je Traylor v hipu ozdravel in roka se je vrnila v normalno stanje.

Gospo F. Lelong so privedli v Lurd hudo bolno na kostni jetiki. Na hrbtu se ji je naredil gnojni tur, ki je teklo iz njega. Bolnica ni mogla hoditi. Ko so jo potopili v lurdsko kopalnico, je hipoma ozdravela. Tur je popolnoma izginil. Rana se je pokrila s krasto. Kostni niso kazale nobenega znaka več o jetiki. Bolnica je lahko hodila.

Ker so lurdska ozdravljenja trenotna, ni pri ozdravljenjih nič takega, kar imenujemo čas okrevanja ali konvalescenca. Hipoma, brez prehodnega procesa, je najslabotnejši bolnik pretvorjen v novo bitje. Razen če se opazovalec na glas začudi nad nenadnim izginotjem odprte rane, je ozdravljenje povsem tiho in bi v začetku lahko ostalo neopaženo. Pogosto bolnik sam ne ve, da je bil ozdravljen, ako bi ne postal naenkrat zelo lačen. In ta občutek gladu ni morda le začasen pojav, temveč globoka in traj-

na potreba po hrani. "Lačen sem," ta vzklik je poglavitna zadeva ozdravljenjcev.

V raznih zdraviliščih lahko zdravniki naprej povedo, kdo utegne imeti največ upanja na ozdravljenje. V Lurdu, kjer je edin način zdravljenja molitev, ne more nihče naprej vedeti, kdo bo tisti srečni. Dva bolnika prideta v Lurd v istem stanju te ali one bolezni. Eden se vrne ozdravljen, drugi ne. Zakaj? Nihče ne ve. In zopet se zgodi, ta kak bolnik pride nazaj domov brez najmanjšega znamenja zboljšanja. Naslednje leto pa utegne biti ozdravljen, ko je spet šel v Lurd, čeprav se je njegovo stanje v teku leta močno poslabšalo.

Samoprevara (avtosugestija) je zgubila veljavo za razlaganje teh ozdravljenj. Glasne razprave v zdravniškem svetu je več ne omenjajo, vsaj za enkrat ne. Ostane še dvojna razlaga, ona o neznanih naravnih vzrokih in druga o vplivih vere. Mi se ne bomo spuščali v debato o tem. Toda dejstvo ostane, da so bili v Lurdu ozdravljeni ljudje, in sicer hipoma, ki so prinesli s seboj boleznijo, zahtevajoče mesece in leta zdravljenja. In še to, da so bili ozdravljeni taki, ki so prišli tja z neozdravljivimi boleznimi.

Nekaj se godi v Lurdu, nekaj takega, pred čemer klonimo glave."

VEČNI POKOJ!

Tik pred Božičem je umrl v St. Michaelu v Minnesoti naš naročnik in prijatelj

REV. ANTON MIKŠ.

Bil je mnogo let župnik pri župniji sv. Mihaela. Naj mu bo Bog obilen plačnik za vsa dobra dela v dolgoletni duhovniški službi.

Molimo za pokoj njegove duše!

R. I. P.

Ironija življenja

P. Hugo.

VDNEVNEM tisku se tolikokrat bere, v vsakdanjem življenju se tolikokrat sliši — o ironiji življenja. Kaj je vendar to? Par primerov nam bo to najboljše pojasnilo.

Kdor se celo življenje z vinom zaliva, nazadnje pa za vodenico umrje, je to ironija življenja. Kdor ima posebno veselje, svojim nasprotnikom jamo kopati, pa vedno sam vanjo pade, je to ironija življenja. Svetopisemski Aman, ki je za Mardoheja vislice postavil, potem pa sam na njih bingljal, je živa slika za ironijo življenja. Splošno je ironija življenja v tem, če se kdo ves zateleba v to življenje, ono mu pa izza vseh oglov osle kaže.

Včasih, ko svet še ni bil tako učen, pač pa bolj veren kot danes, ni bilo toliko slišati o ironiji življenja. Ljudje so takrat dejali: Božji mlini! Ali pa: Prst božji! Po pravici! Kajti če se kdo s šibo, ki jo je iz maščevavnosti za koga drugega odrezal, sam tepen, to ni le slepa igra življenja, ampak božja kazen. Božji mlini sicer počasi meljejo in Bog ne plačuje vsako soboto, pravita pregovora. A včasih se božji mlini tudi hitro zavrtje in grehu je plačilo za petami. Par slučajev v potrdilo.

Nemški modroslovec Nietzsche je bil, čepav sin protestantskega pastorja, obseden sovražnik krščanstva, njegove vere in morale. O krščanski morali, ki pridiga ponižnost, skromnost, pohlevnost, potrpežljivost, usmiljenje, ljubezen, ali takozvane "pasivne čednosti", je dejal, da je to čredna morala. Usmiljenje in ljubezen do slabotnih je bilo po njegovih mislih nemoralno. "Kaj je hujše kot največja grdobija? Dejansko usmiljenje s zaostalimi in slabiči! Poginejo naj! Še pomagati jim je treba k temu." Tako je dejal.

In kaj se je zgodilo? Mož je znorel. Mesec po dovršitvi bogokletnega dela "Ecce homo", o katerem je svojemu prijatelju pisal, da je brezobziren atentat na Kristusa, se mu je um docela omračil. Več kot deset let je potem še živel, a ni prišel več k sebi. Živel je le še živalsko življenje, docela navezan na sočutje, usmiljenje in ljubezen drugih. Ko bi se bili tisti, ki so ga ne-

govali, držali njegovega "modrovanja", bi mu bili deset let prej pomagali na oni svet. In po njegovem nauku bi bili dobro delo storili. A so bili bolj modri kot on. Umril je naravne smrti 25. avg. 1900 v Weimaru. — To je ironija življenja. Tako meljejo božji mlini.

Meksikanski Neron, predsednik Elija Plutarh Calles, nam je še v živem spominu. Katoliško cerkev je pognal na krvavo križevno pot, prav po ruskem vzorcu. Vse katoliško in krščansko sploh ga je v oči bodlo. Tudi katoliških redovnih sester po bolnišnicah ni mogel videti, čeprav s politiko niso imele nikakega opravka. Niti kot civilno opravljenih strežnic jih ni trpel v njih. Morale so iz bolnišnic in podobnih zavodov.

A končno se je on sam moral zateči v bolnišnico in podvreči operaciji. Pa ni šel v kako znamenito meksikansko bolnišnico s civilnimi strežnicami. Ne, ampak čez mejo v Združene države jo je mahnil. V bolnišnico katoliških sester v Los Angeles se je zatekel in tam 14. jan. 1935 podvrgel operaciji. Kmalu za njim je prišel v isto bolnišnico tudi na operacijo njegov sin Rudolf, bivši guverner zvezne države Sonora, ki je bil kot tak še bolj radikalen nego oče.

Te dni je časopisje zabeležilo nov značilen slučaj te vrste. V Monakovem na Bavarskem je v neki bolnišnici umrl na posledicah operacije Erih Ludendorff, desna roka slavnega Hindenburga v svetovni vojni. Ta mož je svojo vojno slavo omadeževal s prav nizkotnim protikrščanskim, posebno še protikatoliškim priganjaštvom. Po vojni je dobil nekako fiksno idejo, da je krščanstvo krivo nemškega poraza. Radi tega se je udinjal protikrščanski propagandi. S svojo enako fanatično ženo, dvakrat ločeno, je zasnoval "Tannenberško ligo" z namenom, oživiti staro germansko vero. Ustanovil je tudi lastno tiskovno in knjižno podjetje, ki izdaja protikrščanske in protikatoliške pamflete najnižje vrste.

Kot takemu se je žolč razlil, če je kakega katoliškega duhovnika ali sestro le videl. Čudno, da se je na katoliškem Bavarskem nastanil. Bližu Monakovega, v Tutzingu, je imel svojo vilo. Tam so se zbirali njegovi privrženci in snovali načrte, kako čim prej uničiti krščanstvo na Nemškem in ga nadomestiti s starimi germanskimi bogovi.

(Konec na strani 16.)

Mlada Slovenija v Kanadi

PRVI ODZIVI S KNJIGAMI.

Ko to pišem, je seveda prejšnja številka našega lista šele dober teden dni v rokah naročnikov. Ne moremo pričakovati, da bi že sedaj bile v naših rokah cele skladovnice naprošenih knjig za kanadske knjižnice, ki naj bi se tam med Slovenci ustanovile.

Vendar imamo že nekaj odzivov, ki nam dajejo zagotovilo, da stvar ni samo izpeljiva, ampak se bo tudi v resnici izvedla. Saj nam je obljubljenih, deloma že doposlanih, nekaj nad 200 knjig. To je za začetek že prav lepo število. Gotovo bo do prihodnjega poročila zbirka še precej narasla.

Obrnili smo se pa tudi že na Rafaelovo Družbo v Ljubljano z enako prošnjo. Odgovora seveda še ni, toda prav nič ne dvomimo, da bo ugoden, kadar pride. V starem kraju nabrane knjige bodo najbrže kar naravnost v Kanado poslali, toda o tem bomo že še poročali.

Imena darovalcev tudi pridejo pozneje na vrsto. Za danes naj zadostuje teh par vrstic in ponovna prošnja na vse, ki se zanimате za to stvar, da nam pošljite knjig po navodilu v januarski številki našega lista.

Uredništvo in upravništvo v Lemontu.

Dopisi iz Kanade

Hamilton, Ont.

VEST mi ne da, da se ne bi tudi jaz oglasila v tem listu s svojimi preprostimi vrsticami. Saj bi bila sramota za nas kanadske Slovence, če bi pustili prazen tisti prostor v prelepem listu Ave Maria, ki nam ga je urednik odstopil za naše sodelovanje. Jaz sicer moram povedati, da nisem naročena na ta list. Imamo pa Amerikanskega Slovenca, potem si pa s sosedi zamenjamo oba lista. Prav težko pa pričakujem vsak mesec tega lista, ki nam toliko lepega pove.

Zelo smo veseli tu pri nas, da smo se seznanili z g. urednikom tega lista in da pride včasih med nas. Gotovo bi pa tudi on še zdaj ne vedel

za nas, če bi ne bilo med nami blagega rojaka Jožeta Vinčeca. No, saj o tem smo brali v zadnji številki. Zdaj nas je pa zapustil dobri Jože in odšel nazaj v domovino. Naj bi vse dobro opravil in se zopet vrnil med nas v Hamilton!

Zdaj bi pa kaj povedala o nas Slovencih v Hamiltonu in drugod. Nikar ne mislite, da nas je malo tukaj. O, precej nas je razstresenih po Canadi in vsa čast listu Ave Maria, da se je začel posebej brigati za nas. Imamo pa letos precej mrzlo zimo in ta zima nam nekaj neveselega obeta. Naši možje, ki so tod okoli delali že po deset let ali manj, so sedaj v strahu, da bodo zgubili delo. Že sedaj prav za prav ne manjka krize, obeta se nam pa še slabša. Daj Bog, da se ti strahovi ne bi uresničili.

V nedeljo 9. januarja smo imeli sestanek in smo se mnogo prijetnega pogovorili. Tudi o listu Ave Maria smo govorili. Naš predsednik se je pošalil, da zdaj bomo gotovo vsi radi brali ta list, ker je podobno, da bo lahko vsak kaj sam od sebe bral. Seveda, predsednik pa ne bo ušel, če bo kaj za njegov klobuk.

Ne vem, če bi bilo kaj iz našega društva ali nič, ako nam ne bi naš predsednik, Joe Starešinič, tako na roke šel. V prvi vrsti se imamo njemu zahvaliti, da naše "katoliško družinstvo" tu lepo napreduje. Vsak si lahko misli, kako težko je priti kakih pet milj daleč s farme v snegu in ledu in vetru z bicikljem, ko še mi, ki v mestu živimo, nič radi ne gremo na ulice v takem vremenu. On se pa za vse to ne meni, vse žrtvuje, da pride med nas. Nič mu ni preveč, samo da bi postali mi Slovenci v Hamiltonu ena najlepših družin med kanadskimi naselbinami.

No, zdaj boste pa že vedeli rojaki po drugem svetu, da smo Slovenci tudi v Hamiltonu. Saj ni nič čudnega, kje pa ne najdete Slovenca? Po vsem svetu smo raztreseni. Edino tega še nisem nikjer brala, če je tudi kje na luni kakšen slovenski pretepač. Ako ga bo kdo zasledil tam gori, naj sporoči to v tem listu, da bom vedela. Zdaj pa lep pozdrav vsem članom in članicam naše tukajšnje "Slovenske Katoliške Družine."

Mrs. S. S. Vinčec.

Bartonville, Ont.

V januarski številki tega lista sem zagledal poseben kotiček, ki je namenjen za kanadske Slovence. Gospodu uredniku gre za ta korak največja zahvala. Zdaj je list Ave Maria še vse bolj naš kot je bil doslej. Mi moramo pa gledati, da ta kotiček ne bo ostal prazen. Zato kličem vsem rojakom po Kanadi: Zbudite se, primite za pero in povejte sobratom Slovencem po Združenih državah, koliko nas je in kod smo raztreseni po veliki Kanadi.

Posebno prosim brate in sestre iz našega društva v Hamiltonu, naj se večkrat kdo oglasi in kaj napiše v svrhu propagande za naše lepo društvo. Pa tudi zgoraj od severa, kjer je v Kirkland Laku največja naša naselbina in kjer imam jaz toliko svojih ožjih rojakov Belokranjcev, naj pride mnogo dopisov. Tam gori pri vas se po rudnikih samo zlato pretaka, tako slišimo. Povejte nam torej, kako je kaj tam gori v tisti zlati obljubljeni deželi. In pa tudi vi, ki živite tu blizu v velikem mestu Torontu, tudi vi pomagajte skrbeti, da naš kanadski kotiček ne bo prazen.

Torej kar vsi, ki smo pozvani na delo, se takoj lotimo peresa in dopisujemo prav pridno. Nič se ne obotavljajmo, čeprav ne vemo natanko, kam je treba postaviti piko in vejico, klicaj in vprašaj. To naj nas nič ne skrbi, s tem naj se le urednik ukvarja. Tudi se ni treba preveč bati uredniškega koša. Ako bo pa urednik le preveč porabljal uredniške škarje, ga bomo pa kar lepo po domače za ušesa prijeli, kadar se bo spet pokazal med nami v Kanadi. Kar spada v ta naš kotiček, mora noter, pa je konec besed. Saj je pisano: Dajte cesarju, kar je cesarjevega. Jaz pa pravim: Dajte Kanadčanom, kar je njihovega, he, he! Ako ne dobimo svojega, bomo naredili tako kot je jež naredil z lisico.

Prihodnjič bom kaj več povedal o našem mlademu društvu tu v Hamiltonu. Za danes le toliko, da smo imeli društveno zabavo na Silvestrov večer, kjer smo se prav po domače zabavali. Bilo je pa tako vreme kot na severnem tečaju, zato niso mogli priti med nas naši bratje s farm. Pa smo jih zelo pogrešali, posebno zavoljo petja, ker njihove ženice in hčerke znajo prav lepo peti. Sklenili smo pa, da bo naša prihodnja društvena zabava dne 26. febr. pri bratu Horvatu na 33 Lancaster. Vabimo tudi rojake

iz Toronta. Le pridite, ne bo vam žal. Zdaj pa končam in pošiljam rodoljubne pozdrave slovenskim koreninam po vsej Ameriki in Canadi. Bog vas živi vse!

Jože Starešinič.

S poti v Kanado

P. Bernard.

(Dalje.)

SAMO 40 milj od Hamiltona je veliko mesto Toronto. Vlak iz Chicage te pripele tja čez noč. Potemtakem je naravno, da sem se najprej ustavil v tem mestu. Da pa ne bom o tem potovanju pisal po vrsti, sem že zadnjič povedal. Pa se dajmo danes nekoliko v Torontu ustaviti.

Moj obisk pri rojakih v tem mestu je bil to pot ravno tako že tretjič kot pri onih v Hamiltonu. V Toronto se navadno najprej ustavim pri redemptoristih, ki vodijo veliko župnijo sv. Patricka. Tam blizu je nekaj naših rojakov, ki so večinoma Prekmurci.

Sprejeli so me redemptoristi jako lepo kot po navadi, toda začudili so se nad mojim nenapovedanim prihodom. Takoj so sicer vedeli, po kaj sem prišel, toda rekli so, da čas ni pripraven. Bilo je namreč med devetdnevnicjo pred praznikom Brezmadežnega Spočetja in tiste dni so imeli vsako popoldne in zvečer v svoji cerkvi celo vrsto pobožnosti. Imajo posebno svetišče ali "Shrine", posvečeno Materi božji vedne pomoči. Pred velikimi prazniki pa vodijo velike pobožnosti, ki se jih udeležujejo tisoči vernikov.

Takoj tisti dan so začeli ob štirih popoldne in končali nekako ob pol desetih zvečer. Povedali so mi, da bo cerkev večinoma ves tisti čas zasedena. Pa ne samo cerkev — tudi spovednice. Potemtakem bo skoraj nemogoče posebej postreči našim Slovencem s spovedovanjem . . .

Nastala je seveda trenutna zadrega, ki smo jo pa rešili na ta način, da smo dali spodaj pod cerkvijo postaviti posebno zasilno spovednico, kamor naj bi prišli naši Slovenci. To je bilo sicer hitro narejeno, toda našim ljudem je treba o tej uredbi posebej sporočiti, drugače ne bodo vedeli, kam naj pridejo.

Jaz sem bil o svojem prihodu naše ljudi obvestil po dopisnicah. Saj imam precej naslovov. Zraven sem poprosil, naj še druge obvestijo. Iskali me bodo seveda v cerkvi, toda tam bodo našli gnečo vernikov, ki se bodo udeleževali devetdnevnic, jaz naj pa čakam spodaj v dvorani — koga?

Ni torej kazalo drugega ko iti okoli njih in jim povedati, kako se je naredila ta uredba. Dobro, da sem prišel že zjutraj in sem še mogel pravočasno okoli njih. Seveda tudi moji ljudje niso bili preveč zadovoljni z mojim prihodom sredi tedna, zakaj marsikdo je moral na delo tisti večer namesto k sv. Patricku. Toda kaj smo hoteli, čas mi je bil kratko odmerjem in je bilo treba hitro dalje.

Ko sem končal svoj obhod, je bilo še dosti časa, da sem se udeležil pozno popoldne ene pobožnosti v cerkvi. Moram reči, da je bilo res tako kot so mi bili naprej napovedovali. Cerkev, ki je jako prostorna, je bila polna. Pobožnost je obstajala iz nagovora, molitev, petja in blagoslova z Najsvetejšim. Trajala je okoli tričetrt ure. Iz zbrane množice je dihala prav globoka zbranost in prisrčna pobožnost. Nov dokaz, da vera po svetu še davno ni tako mrtva in pokopana, kot bi radi nekateri naše ljudi prepričali. Posebno sem opazil, da v tisti cerkvi zelo goje ljudsko petje. Precej časa je bilo odločenega v ta namen. Duhovnik je vzel na prižnici v roke papir s tiskanimi pesmimi v hipu je imel vsak v cerkvi v rokah enak papir. Orglje so zabučale, pevci so se oglasili, duhovnik je zamahnil z roko in sam zapel. Ves čas med pesmijo je mogočno dirigiral in po cerkvi je odmevalo, da se je človeku tajalo srce. Kdor je le znal usta odpirati, je moral peti, pa če bi bilo to prvič v njegovem življenju. Kake pol ure pozneje se je enaka pobožnost znova začela. Nov val vernikov je napolnil cerkev . . .

Nekako ob osmih so začeli prihajati naši ljudje. Ni bilo prav preveč "cerkveno" tam doli v dvorani pod cerkvijo, toda opraviti se je dalo vseeno. In res smo opravili. Vsi so počakali konca in potem smo se še nekoliko po domače pogovorili o tem in onem in si voščili na svidenje tja okoli velike noči. Pri tem ostane, če Bog da. —

Pravili so mi, da se je nekaj ljudi po mojem zadnjem obisku zopet izselilo iz Toronta. To mesto namreč ni kako posebno tovarniško sredi-

šče, pa tudi drugače ni lahko dobiti primerne zasluzka našim ljudem. Ako se kje drugje kaj odpre, marsikdo poskuša srečo drugod. Pa tudi nekaj novih sem srečal.

To so štirje Hajdinjakovi otroci, ki so komaj pred par meseci dospeli k svojim staršem iz Prekmurja. Regina je najstarejša in že kar velika. Z njo so prišli trije bratje, ki so še vsi v šolskih letih. Prav zanimivo jih je bilo poslušati, ko so pripovedovali o potovanju in o razmerah doma. Življenju v Torontu so se hitro privadili in pravijo, da jim ni nič dolgčas po domu. V šolo hodijo k sv. Patricku in se seveda za enkrat uče samo angleščine. Med najmlajše so jih dejali in z njimi vred pobirajo besedo za besedo tega zanje tako novega jezika. Seveda, takim mladim in brihtnim glavicam ta tujščina ne bo dolgo tuja. Upam pa, da bodo ostali še tudi pozneje dobri Slovenci, ko jim bo tičala angleščina že v malem prstu. Saj sem opazil, da so prinesli s seboj nekaj slovenskih knjig, in mama mi je pravila, da se po prihodu iz šole kar trgajo za slovenske liste in časnike, ki jih ima vrla družina naročene. Po mojem prepričanju se bo iz te mladine razvilo nekaj dobrih predstavnikov slovenstva v Kanadi. Samo treba je počakati, da malo odrastejo in se razgledajo po novem svetu.

Proti polnoči je že šlo tisti večer, ko je bil pripravljen moj vlak, da me potegne v nove kraje proti severu. O nadaljnjem potovanju pa prihodnjič kaj.

IRONIJA ŽIVLJENJA.

(Nadaljevanje s 13. strani.)

Pri tem krtovskem delu ga je zalotila zavratna bolezen, kateri bi ga po zdravniški izjavi mogel iztrgati le še nož. Mož se je seveda odločil za operacijo. Podvrgel se ji je v neki sesterski bolnišnici v Monakovem. Da bi bila ironija še večja, ga je operiral Dr. Ludvik Kiel-leuckner, frامason, katere je Ludendorff prav tako sovražil kot katoličane in Jude. Kajpada so zdravniki in sestre vse storili, da bi bolniku podaljšali življenje. Zdelo se je, da se jim bo to tudi posrečilo. Toda ko je bil že na potu okrevanja, je radi oslabelosti srca in ledvic nastopila komplikacija. Umrl je 72 let star v katoliški bolnišnici.

To je ironija življenja. Tako meljejo božji mlini.

CVETJE MED TRNJEM

Povest iz življenja.

Priredil B. A.

Tretje poglavje:

MALON IN HENRIK SE OZENITA.

MINILO je že več let po zadnjih dogodkih, pa še vedno ni bilo nič glasu od Henrika. Iz tega sem sklepal, da je še vedno brezverec, drugače bi mi bil gotovo pisal, ko je dobro vedel, da komaj čakam poročila od njega. Prihajal sem do prepričanja, da se zavoljo njega ne izplača ostajati še dalje na Francoskem. Ko bi ne bilo drugih reči, ki so me priklepale na to deželo, bi se bil prav gotovo že vrnil na Anglesko. Toda župnija me je vedno bolj zanimala, pa tudi Anita in drugi moji prijatelji so imeli vsak svoj kotiček v mojem srcu.

Eden teh je bil seveda Bernard Malon. Zato sem se brž spravil na pot k njemu tisto jutro, ko mi je pisмено sporočil, da ima zame nekaj novic.

“Kaj je spet narobe?” sem ga vprašal, ko sem stopil v njegovo sobo.

“No, no, gospod Anglež,” mi je poredno odgovoril, vendar si se spet enkrat ponižal v moj brlog. To me prav veseli, saj nimam žive duše, da bi se kaj pogovoril z njo, razen svojih večnih bolnikov. Ampak ti mi govore samo o svojih boleznih, mukah in bolečinah, o katerih lahko vse do kraja berem v zdravniških knjigah, poleg tega pa še o mnogih drugih, ki se v nobenih bukvah ne bere o njih.”

“Ne zameri, Bernard, saj si lahko misliš, da sem precej zaposlen. Ampak zdaj hitro plani na dan z novico, ki si me zavoljo nje vabil sem.”

“Tam sedi in čakaj, da ti dam prinesiti malo pristne robe, ki te bo ogrela. Potem bo že prišla primerna beseda z jezika.”

Seveda sem moral potrpežljivo počakati, da je prišel naročeni punch. Tudi lepo dišeče havane so se pridružile ostalim dobrotam.

“No, zdaj te pa že precej tlači radovednost, kajne? Veš, res ti imam povedati čedno novico. Ampak kaj se ti zdi, ali ne bi skušal

najprej sam nekoliko ugibati?”

“Kar tako na lepem naj uganem? Vsaj malo mi namigni, kje naj poprimem.”

“Pa mi povej, če te kaj zanima, zakaj sem lemenatarsko šolo obesil na kol.”

“Nak, to me pa nič ne zanima.”

“Kakor hočeš. To ti bom pa le povedal, da tisto grozdje ni bilo tako kislo, kot bi si človek mislil. No, zdaj pa menda že malo slutiš . . .”

“Popolnoma nič. Morebiti misliš, da v dohtarstvu vse lepše napreduješ nego si mislil ob izstopu iz semenišča. To me res veseli in ti iz srca čestitam.”

“Trdo bučo imaš, Lojze. No, saj si jo zmerom imel. Kaj boš hvalil moje uspehe na polju medicine. No, živi se nekako in za to rečem hvala Bogu. V neki drugi zadevi sem pa res naredil velik korak naprej. Ali se ti ni še nič posvetilo?”

“Okoli in okoli mene je popolna tema.”

“Moram pa res bolj naravnost ziniti. Torej, ali poznaš gospodično Marietto Culierovo?”

Zdaj je pa nastala velika svetloba v moji trdi buči, planil sem na noge in mu stisnil roko.

“Dragi moj, iskreno čestitam! Saj sem ti sam pravil takrat, da nikar ne obupaj. Seveda se nisi dosti zmenil za besede takega samskega pusteža kot sem jaz. Pa sem le imel prav.”

“Prav lepa hvala za prijazne besede. Tudi jaz tebi čestitam, da si tako prav videl. Zdaj pa hitro še eno kapljico na dobro bodočnost.”

“Na dobro zdravje, Bernard, in Bog živi tebe in Marietto. Kdaj pa bo tisti veseli dan, če smem vprašati?”

“Kar kmalu, v dobrem tednu ali dveh. Povabil sem te pa sem, da te vprašam, če bi hotel ti opraviti za naju obrede v cerkvi.”

Razume se, da sem z veseljem obljubil. Potem sem se poslovil in med potjo proti domu premišljeval, kako čudno vodijo življenjska pota razne ljudi. Bernard je ravno tako pustil leme-

nat kot ga je pustil Henrik, toda prvi ga je pustil iz pravega namena, in je ostal v svetnem stanu zvest svoji veri, zato vse kaže, da je tudi Bog ostal njemu zvest. Henrik je zbežal iz semenišča iz lahkomišljenosti, zapravljal je vero in sedaj bega po svetu kot preganjan od svoje lastne notranje razklanosti . . .

Kmalu je prišel čas za poroko. Kako veličastno je bilo vse slavlje, naj si moje bralke skušajo same predstavljati. Kako bi mogel jaz opisati krasoto nevestine obleke in zraven nje nakitje njenih lepih družic? To pa rečem, da je bilo še za moje oči res nekaj izredno lepega.

Po poročnem obedu sta novoporočenca odšla na ženitovanjsko potovanje v Švico, jaz pa — sam samcat — nazaj v svojo župnijo. Nekako dolgčas mi je postalo brez prijatelja Bernarda v bližini, pa sem se kmalu privadil. Sicer je pa čudno hitro zgodilo nekaj takega, kar je moje misli obrnilo v drugo smer.

Prišlo je pismo od — Henrika . . .

“Vendar enkrať”, sem vzkliknil, ko sem zagledal njegovo pisavo. “Ali bodo vesele ali žalostne novice?”

Brž sem odprl pismo, sedel v naslonjač in bral. Odposlano je bilo iz Rima.

“Predragi moj Alojzij:—

Najbrž si že popolnoma obupal, da bi me še kdaj videl. Vem, da moj dolgotrajni molk ne dokazuje mojega prijateljstva do Tebe. Ne bom se izgovarjal s pomanjkanjem časa, o, saj sem ga imel in še preveč! Toda kaj naj bi Ti bil pisal, česar še nisi vedel? Čemu naj bi Te bil mučil s svojim racionalizmom? Čakal sem, da bi morebiti prišlo kaj vmes, kar bi obrnilo moje misli v drugačno smer in bi Ti lahko kaj bolj veselega pisal. Zdaj boš seveda vprašal: Ali se je torej tisto pričakovanje izpolnilo? Beri dalje in sodi sam!

Ko sem prejel Tvoje zadnje pismo, v katerem si mi poročal presenetljivo novico, da je Bernard Malon izstopil iz semenišča, sem odpotoval iz Genove v Rim. Tam sem ostal precej časa in študiral rimske zgodovinske in umetniške zaklade. Iz Rima sem se napolnil v Palestino in prepotoval vso deželo po dolgem in počez. Obiskal sem vse kraje, ki so tako dobro znani bralcem svetega pisma. Mislil sem si, da bodo morebiti taki obiski razsvetlili temo mojih misli. Toda — vse zastonj! Vse je bilo zame le mrtva snov, ki mi ni mogla dati, kar sem iskal. Še več! Ko sem ogledoval tiste vsakdanje posameznosti,

je Sveta Dežela zgubila zame še tisti romantičen sijaj, ki ga je poprej imela v mojih mislih. Prav nič mi moji obiski niso pomagali, da bi laglje sprejel nauke one cerkve, ki trdi o sebi, da je ustanovljena od njena, ki je to deželo tako proslavil s svojim življenjem in smrtjo. Torej potovanje po Jutrovem me ni privedlo bliže rešitvi raznih vprašanj, ki mi napravljajo toliko preglavic . . .

Iz Palestine sem jo mahnil v Egipt, da pregledam še njegove starine. Toda miru nisem našel nikjer. Potem mi je začelo vse presedati in na misel mi je prišlo, kar pravi filozof Huxley — besede, ki sem jih nekoč obsojal: Vse želje po božjih rečeh, ljubezen do Boga in hrepenenje po nadsvetni blaženosti, vse to je sama potrata časa . . .

Te besede so me to pot vse bolj prijele kot poprej kdaj. Ali ima končno Huxley vendar prav? Morebiti. Torej sem ostal v Egiptu in poleg ogledovanja starin prebiral Huxleya. Priznati pa moram, da mi ni dal dosti jasnosti in tudi ne tolažbe zbezanemu srcu. Edina tolažba, ki sem jo dobil od njega, je ta, da sem se pogreznil še globlje v svojo nevero.

Začel sem misliti: Počemu bi se gnal za rečmi, ki so previsoko nad menoj in jim ne morem nikoli do konca? Ali se izplača, da se tako trapim v duhu, med tem pa zapravljam čas svoje mladosti in se niti malo ne potrudim, za razveseljevanje in uživanje sveta? Tako sem si torej začel misliti. Seveda, Ti boš dejal: Poslednje reči takega človeka so hujše ko prve. Pa kaj hočeš? Saj nisem sam takih misli, saj jih je dosti takih, ki jim je edin cilj življenja: Bogastvo, prijateljstvo, lepota, ljubezen . . .

Toda počakaj, da povem vse po vrsti. Dovolj mi je bilo tega iskanja duševnega miru, pa naj bi ga že našel v veri svojega očeta ali pa v popolnem brezverstvu. Pustil sem torej vse razmišljanje o nadnaravnih rečeh in sem se odločil, da si skušam poiskati srečo v naravnem svetu, v katerem živim, gledam in čutim. Rekel boš, da sem postal materialist. Ti si katoliški duhovnik in po tvojih mislih je boljša smrt kot materializem. Moj materializem, če sem res materialist, je to plod skrajne dušne in telesne utrujenosti. Bil sem sirota, brez tolažbe, brez upanja, popolnoma osamljen. Nič sreče v srcu, nič tolažbe od zunaj, torej sem se vrgel v naročje — človeški ljubezni.

V tem dušnem stanju sem se seznanil z ne-

kimi Angleži v Egiptu, ki so bili prav tako na potovanju kakor jaz sam. Ne bom podrobno opisoval, kako sem stopil v intimne odnose z družino stotnika Stanleya. Z njim je bila hčerka in nečak, protestantovski pridigar. Precej čudna družba za racionalista Henrika, boš dejal. Tako se mi zdi, da ima slučaj mnogo opraviti z usodo človeškega življenja.

Tako je torej prišlo da sem bil na skupnih potovanjih mnogo v družbi gospodične Mabel Stanley, ki je zelo lepa angleška blondinka. Ne bom se spuščal v nadaljnje njene privlačnosti, dragi moj samotar! Na kratko bom povedal: prišlo je med nama do ljubezni, ženitne ponudbe in — poroke.

Poročil sem se z Miss Mabel v Rimu v anglikanski cerkvi in njen bratranec Rev. Reginald naju je poročil. To je seveda zate strašna novica. Tvoj Henrik, potomec odlične katoliške francoske družine, pa poročen v protestantski cerkvi . . .

Toda, dragi moj Lojze, čemu bi naj me ta reč begala? Moja žena ima več vere ko jaz sam. Manj ko jaz je itak ne more imeti. Kar se mene tiče, je oblika verstva popolnoma postranska stvar. Rev. Reginald se je dosti trudil, da bi napravil iz mene kristjana, pa bolj ko je govoril, manj me je mogel prepričati. Zdelo se mi je prav zabavno, ko se je v potu svojega obraza boril proti Rimu in papežu ter dokazoval, da je edino 'čisti evanġelij' anglikanske cerkve edino zveličavna Kristusova resnica.

Odgovarjal sem mu: Dragi gospod, vse to dokazovanje zadeva popolnoma mimo cilja. Zame ni vprašanja, katera forma krščanstva je prava, gre mi za krščanstvo samo. Tiste reči, ki mi jih pripovedujete o pokvarjenosti in praznoverju rimske cerkve, ni delalo meni nikdar težav. Ako bi jaz mogel samo to verjeti, da je Kristus res Bog, bi takoj zginile vse moje verske težave. Ako je Kristus Sin božji, moram reči, da rimska cerkev ne uči ničesar takega, česar bi jaz ne mogel verjeti.

Rev. Reginald seveda misli, da sem zelo poseben človek. Toda jaz moram izraziti svoje največje začudenje nad njegovo vero. Kako more verovati v božanstvo Kristusovo, zraven pa tajiti eno edino Cerkev! Zdi se mi, da mu najini razgovori delajo velike preglavice. Večkrat ga najdem v globoke misli zatopljenega. Nad neko rečjo si mož glavo razbija. Kaj je tisto, tega seveda ne vem. Upam, da mu nisem oma-

jal vere v krščanstvo. Nimam želje, da bi koga spreobračal k svoji brezverski veri in tako širil duševno temo.

Torej, da pridem s tem pisanjem do nekega konca, Ti dajem na znanje, da mislim kmalu priti domov. Da, dovolj sem se potikal po svetu, zdaj se vračam nazaj na očetnji dom in moja žena pride z menoj. Želim se umiriti tam in iskati sreče v tistem, kar imenuje Huxley in njegova šola naravna kultura.

Pozdravi mi Culierove in medicinca Bernarda.

Tvoj prijatelj

Henrik De St. Pierre."

"Moj Bog", sem vzkliknil in pismo mi je padlo iz roke. "Tako se je torej moj ideal razbil na kose! Henrik še vedno brezverec in ves zadovoljen v svojem brezverstvu in bo iskal miru in sreče v takem vsakdanjem življenju ob strani svoje anglikanske žene!"

Rajši bi videl, da mi je spet poslal debelo pismo tožb in tarnanja in obupavanja, kakor v prejšnjem pismu. Dokler je živel v tistem duševnem nastroju, sem še vedno imel upanje na kaj boljšega. Toda sedaj, še vedno tako daleč od resnice, dalje ko kdaj poprej, pa — zadovoljen! Dokler je človeku žal, da ni boljši kot je, ni treba obupavati. Kadar pa takega obžalovanja ni več, tedaj gorje!

Stari župnik je imel končno le prav. Resnično, racionalizem vodi neizbežno v brezboštvo in materializem. Moj Bog! Zdelo se mi je kakor bogoskrunstvo misliti na to, da je Henrik postal žrtev ženskih smehljajev in drugih mikov. O, doslej sem upal vse kaj drugega nego to. Ali sem zato ostal na Francoskem v prostovoljnem izgnanstvu, da kaj takega dočakam? Ali nisem vsa ta leta tako zaupno čakal, da bi božja lučka posvetila skozi mrak Henrikove duše in bi dečko postal zopet ponižen otrok matere Cerkve, da, še več — svečenik Najvišjega . . .

Razkril sem si obraz z rokami in iz duše mi je kriknilo k Bogu: "Gospod, ali si ga res zapustil, zavrgel za vselej? Zakaj vendar nisi uslišal moje molitve . . ." Spomnil sem se na obljubo Kristusovo: "Ako boste kaj prosili Očeta v mojem imenu, vam bo dal . . ."

Ali nisem molil? In vendar — kaj je iz vsega prišlo? Zamislil sem se. Ali sem morda molil leno in zanikerno, ali je pa morebiti Henrik postal res ves nevreden v božjih očeh?

Ves žalosten sem se dvignil. Bilo mi je, da

bi nemudoma pustil vse skupaj in zbežal na Angleško. Čemu naj bi še ostal? Čemu je Henriku še treba mojega prijateljstva? Saj je našel dovolj zadovoljstva v ljubezni do ženske!

Nekako domotožje se me je polastilo. Vzel sem klobuk in se napotil v Pariz na obisk k Aniti. Dolgo je že nisem bil videl, vendar nisem pričakoval tolike spremembe na njej. Zelo je bila zrasla, čeprav ni nikdar kazalo, da bo postala prevelika za ime "ta mala". Seveda, v zavodu je bila zdaj že nekaj let. Še vedno je bila lahkoživa, priljudna in vdana. Toda sestre so mi povedale nekaj posebnega. Mala Anita se je začela zavedati — in ta reč ni vedno dobra pri deklicah — da je lepa! Imela je svoje veselje s tem, da se je lepotičila in tako še povečavala prikupnost svojega obraza. Res je, da ni bilo še nič napuha v njenem otroškem značaju, samo nekoliko razposajenosti. Srce ji je pa bilo še vedno polno hvaležnosti. Ni pozabila, da sem jo bil rešil iz krempljev gospe Lamerove . . .

Malo sem ji popridigal, pa kar nisem mogel biti posebno resen, še manj strog, zakaj ničesar naravnost napačnega nisem mogel zaslediti v njenem početju. Končno sem jo odpravil k igranju in sem vprašal sestro, kaj bi utegnilo biti prav glede na Anitino bodočnost.

"Ali kaže kako posebno nagnjenje za to ali ono opravilo?"

"Ne morem reči, da bi opazila na njej kako nagnjenje za tak ali drugačen poklic. Sicer je pa vedno dobre volje in zelo rada uboga."

"No, sestra, to je gotovo nekaj dobrega. Vendar se bojim, da ji utegne tista njena razposajenost postati nevarna. Saj to je kar gotovo, da se bo razvila v jako zalo in lepo dekle. Zato se mi zdi potrebno, da se začne učiti kakega dela, ki ji bo pomagalo k zbranosti, in bo mislila še na kaj drugega ko na svojo obleko in oglevalo."

"Popolnoma prav, gospod, to je tudi moja misel. Ali težko je reči, za kaj bi bila sposobna. Za učiteljico gotovo ni, za modistko ali šiviljo pa tudi menda nima potrepljivosti."

"Otrok je še, seveda, in dosti ima še časa, da se spremeni. V vaši oskrbi ima gotovo dosti prilike, da postane žena, ki bo delala nekoč čast svojemu spolu. Posebno me veseli, da bo v zavodu dobila temeljito versko izobrazbo, ki je tako potrebna v preiskušnjah in bridkosti življe-

nja. In če kljub vsemu temu ne bo vse prav ž njo, kaj hočemo, mi smo storili zanjo, kar smo mogli."

Poslovil sem se in na poti proti domu zopet razmišljal o Henriku. Nisem se mogel otresti misli nanj. Če se je že moral zagledati v žensko, zakaj ga ni pritegnila nase Culieroova Marietta, sedaj gospa Malonova? Taka zveza bi bila vsaj komu podobna. Zdaj pa tista angličanka . . . Saj pravim, kadar bi človek najbolj mislil, da se nekaj ne more zgoditi, se ti ravno pred nosom zgodi . . .

Velik odpor sem začutil v srcu zoper tisto Mabel Stanley, saj si je nisem mogel predstavljati drugače kot da je prevzetna, hladna, zapovedujoča. Torej sem jo skoraj mrzil, preden sem jo sploh poznal. Res, kako čudni smo ljudje! Naša čustva imajo večjo oblast nad nami nego razum.

Misli so se mi vrnile k Henriku. S kako drugačno mislijo se je ženil kot moj drugi prijatelj Malon! Ni se ženil iz prepričanja, niti ne iz ljubezni. V zakonski pristan ga je gnala brezupna, brezsrčna in po ugodju hrepeneča Huxleyeva filozofija. Sam materializem. In to naj uteši in umiri Henrikovo zbegano notranjost?

"Ne, ne," sem zaključil sam pri sebi, "to je nemogoče! Nobena ženska, naj bi bila lepa ko Venera, ne bo mogla zadovoljiti tebi srca, moj Henrik. Predobro te poznam. Nobeno zemeljsko ugodje, nobena prijetna domačnost, nič na svetu ne bo izpolnilo praznote tvojega srca. Edini, ki te more zadovoljiti, je Jezus Kristus in vinograd svete Cerkve, v katerega si bil poklican, pa si ga tako lahkomišljeno zapustil . . .

Take so bile moje misli. Ali so bile napačne? Pozneje se bo pokazalo, če sem imel prav ali ne.

(Dalje prihodnjič.)

(Opomba: V prihodnjem poglavju bomo brali, kako se je Henrik po povratku v domovino počutil ob strani svoje žene. In tudi to, kaj se je z Anito zgodilo.)

KONČANA JE NAŠA KAMPANJA. ALI BOMO SEDAJ ŠE KAKŠNEGA NOVEGA NAROČNIKA DOBILI? ZAKAJ PA NE? NE ZAMUDITE NOBENE PRILIKE, NE POZABITE POKAZATI NAŠEGA LISTA SOSEDOM IN ZNANCEM!!!

Košček domovine v So. Chicagi

Kandid Grmek.

SAJ ne vem, kako bi začel, da bi povedal, kako lepo je bilo v nedeljo 2. januarja v naši cerkveni dvorani, ko je naša šolska mladina priredila pod vodstvom svojega župnika prav mikaven večer, ki nam bo ostal še dolgo v prijetnem spominu... Ne bom na tem mestu opisoval programa na odru, ker kaj takega bolj spada v dnevno časopisje. Ne morem pa mimo tiste točke, ki je bila na vrsti proti koncu celotnega programa, in je prišla z nastopom našega domačega župnika. Prav primerno je ravno ta večer izbral za to, da nas je iznenadil s tako pri srčnimi pozdravi od naših malih v domovini. O tem moram pa že nekaj več napisati.

V svoje veliko presenečenje smo izvedeli, kako otroci v domovini mislijo na nas izseljence. Tam v zeleni štajerski deželi, v Ljutomeru, so šolski otroci zbrali velik album slik raznih krajev domovine, jih lepo povezali in primerno okrasili ter jih poslali v Ameriko. Poleg lepih fotografskih posnetkov so pa še sami naslikali to in ono zanimivost, da pokažejo izseljencem, kaj so se male glavice naučile in česa se vse upajo. Toda to jim ni bilo še dovolj. Sestavili so tako srčkana in ljubezniva pisma, v katerih se spominjajo nas izseljencev, ki smo šli v tujino za bolj šim kruhom kot ga more dati mati domovina. V teh srčnih izlivih so pozabljali svoje lastno uboštvo ter mislili samo na nas, kako bi nas najbolj razveselili in nam pokazali svojo ljubezen. Komu bi se srce ne ogrelo ob pogledu na vse te s toliko ljubeznijo pisane vrstice, ki so privrele iz nedolžnih otroških src, ki ne poznajo hinavščine, ampak povejo odkrito, kar mislijo v svojih mladih glavicah, katerih še ni zmešala hudobija sveta. V svoji otroški iznajdljivosti so šli tako globoko, da niso pozabili na peščico domače rodne zemlje, katero so tudi poslali z ostalimi spominiki izseljencem. In to je bilo pač najlepše in najganjlivejše ta večer, ko nam je g. župnik pokazal majhno žaro, v kateri je bila naša slovenska rodna zemlja. Roke so same od sebe prišle skupaj in po dvorani je zagrmel aplavz na te tako dobro misleče šolarčke ljutomerske, v očeh

so pa zablestele solze. Kdo je pač ta večer mislil, da bo deležen tako toplega pozdrava iz domovine? Ko smo slišali pozdrav, mar bi komu zamerili, če so mu ob tem pridrsele solze ljubezni do domače grude iz oči in spolzele tiho po licu? In roka, ki je prej ploskala v pozdrav domovini, je te solze skrivno obrisala, da je ta in oni, ki je imel iste občutke, komaj opazil to pri svojem sosedu. No da, kaj vam bom še nadalje razkladal naša čuvstva, saj se vsi razveselimo že samo pisma, ki ga dobimo iz domovine, ki je šlo samo skozi roke teh, ki trpe na domači grudi. Koliko bolj smo pač pozdravili zemljo, ki nas je redila, ko smo bili še doma, ki je pila naš znoj, ki je z nami vriskala, kadar smo bili veseli, in z nami žalovala ter pila naše solze, kadar smo se žalostili. Kako radi bi bili tedaj te otroke objeli in jih pritiskali na svoja srca, toda ostali so daleč tam za morjem s samo edino prošnjo, naj ne pozabimo rojstnega kraja svojega. Zase pa menda niso nič prosili. Toda kaj malega bomo tudi mi njim v spomin poslali.

Za zdaj pa, otroci ljutomerske šole, ki smo bili deležni vaših pozdravov, najlepša hvala in Bog plačaj! Po vaši zaslugi je prišel med nas tisti večer — košček drage nam domovine!

O Koledarju in še kaj

Johana s Hriba.

MORAM se pohvaliti, da sem prodajala letošnji Koledar. Vseh skupaj sem prodala v naši naselbini 127. Pa nisem bila jaz sama za prodajo. Iz tega vidite, koliko je šlo letos pri nas takega blaga. Pa nič hudo se mi ni godilo na mojem romanju od hiše do hiše. Marsikje so mi rekli: Počakajte mati, da vam napravimo žmahten kofetek. Drugod so mi stregli z jabolčnim štrudlom, pajem, pomarančami, hruškami, cukerkami in drugimi takimi sladkostmi. Vsega seveda ne morem naštetiti in tudi namena nimam. Samo to rečem: Ali niso res dobre te naše žene? Naj le reče kdo, da niso, če more in sme! To je gotovo, da po pravici tak ne bi govoril.

Nekatere žene so kupile kar po dva Koledarja. Ko smo drugič skupaj prišle, smo se pa že pomenkovale o lepem branju v Koledarju.

Najbolj jim ugajajo sledeči spisi: O materi in mrtvem sinu, V Žireh se mi misli mude, Domovina, umirajoči te pozdravljajo . . .

Zdaj pa par vrstic v spomin blagemu raj-nemu g. Mikšu. Bil je doma na Vrhniki iz prve hiše pri cerkvi svetega Pavla. Jaz sem pa živel tudi zraven cerkve čez cesto na zapadno stran. Mali Tonček je bil v šoli za en razred pred menoj. Že takrat je bil mirne in krotke narave. Večkrat je omenil, da želi postati duhovnik. Mati, vdova s tremi otroci, ga je poslala v Ljubljano v šole. Po nekaj letih je odšel v Ameriko. Ko je daroval svojo prvo sveto Daritev, je poslal sorodnikom in znancem v stari kraj lepe podobice. Zelo vesela je bila takrat njegova krstna botra Ana Umek. Pisal je pa tudi pismo, ki je povedalo tole: Dan moje nove maše je bil oblačen. Ravno pri povzdigovanju je pa sonce posijalo skozi oblake na oltar, pa se je takoj zopet skrilo. Ne vem, če bom še kdaj v svojem življenju tako srečen in vesel, kot sem bil tisti hip pri oltarju . . .

Vsi, ki smo blagega gospoda poznali, želimo, da bi bil še neizmerno bolj vesel sedaj tam gori, kjer mu sije Sonce, ki se nikoli več skrilo ne bo . . .

Kotiček

*lemontskih
klerikov*

ZAHVALA.

Sveti Ambrož pravi nekje, da nobena dolžnost ni tako nujna, kakor dolžnost iskrene zahvale. Tedaj tudi nas veže velika dolžnost, da smo hvaležni svojim dobrotnikom. Posebno pa sedaj po Božiču, zakaj vsako leto se nas spominjo dobre duše, ki nam pošljejo izbranih darov. Tako tudi letos. Posebno gre naša hvaležnost Mr. in Mrs. Košnik iz Chicage, ki sta nas obilno obdarila. Iskren Bog plačaj! Naš oče gvardijan so pa tudi na poseben način poskrbeli za lepoto teh božičnih praznikov. Tudi njim smo hvaležni. Vse je bilo tako, da je božično razpoloženje vladalo vsepovsod, posebno seveda v naši cerkvi ob novih jaslicah. Tam smo se posebej spominjali svojih dobrotnikov, vseh skupaj, pa še vsakega posebej. Naj Bog vsem nakloni prav srečno novo leto. To je sedaj največja želja vdanih vam

lemontskih klerikov.

NEBESA.

To je nadvse pomenljiva beseda. Vse zemeljske stvari niso nič, če gledamo na nebeske. En sam pogled v nebesa je več vreden ko vse zemeljsko skupaj.

Največje veselje v nebesih je gledanje božjega obličja. Sam ta pogled so nebesa. Ako bi pogubljeni smeli samo enkrat pogledati v to božje obličje, bi že mislili, da so v nebesih.

Če smo tukaj na zemlji zadovoljni z navzočnostjo kakega svojega prijatelja, koliko bolj bomo zadovoljni v nebesih v družbi samih izvoljenih, ki ne bodo imeli na sebi nobene napake.

Tam gori se bomo sešli z mnogimi prijatelji iz tega življenja, ki se bodo tako kot mi, ali so se pa že, poslovili od te solzne doline. Oh, koliko veselje bo takrat za nas, ko bomo našli gori tudi take, ki smo jih rešili za nebesa s svojimi dobrimi besedami in zgledi!

Pa še vse več kot to. Kakšno veselje bo za nas, ko se bomo srečali z Marijo, svetim Jožefom, našim patronom in angelom varuhom! Vse to je pa komaj odsev tistega veselja, ki ga bomo imeli v gledanju samega Boga.

Tu na zemlji imamo dostikrat tudi svoje veselje. Ampak če to veselje primerjamo z veseljem v nebesih, je to zemeljsko veselje sama sitnost. Pravo veselje moramo imeti tu v solzni dolini le na ta način, če smo tesno združeni z Bogom. Tako veselje je pa že nekak predokus nebeskega veselja in blaženosti.

Tako pravo veselje moremo najti na svetu tudi takrat, kadar smo bolni in siromašni ali drugače z nadlogami obdani. Treba nam je samo, da smo v duhu združeni z Bogom in se ravnamo po njegovi sveti volji.

O, da bi se večkrat zamislili v nebesko veselje! Koliko duhovnega poživljenja bi vedno našli v teh mislih!

Fra. Rajmund.

ZGODOVINA SLOVENCEV.

Z velikim zanimanjem prebiram dr. Grudnova "Zgodovino slovenskega naroda". Zelo obsežno in podrobno podaja pisatelj početja naših pradedov v davno minulih dobah. Človek, ki prebira to knjigo, dobi spoštovanje do tega naroda in je ponosen na to, da je tudi sam Slovenec.

Ko slišimo o sedanjem položaju našega naroda, se nam zdi vse tako malenkostno. Posebno če poslušamo mnenja tujcev, bi skoraj mislili, da je komaj vredno omenjati Slovence kot samostojen narod. Politično in kulturno se zdi ta narodič brez pomena. Mislil bi, da je njegova zgodovina tudi brez pomena in nima kaj povedati o življenju naroda v preteklih stoletjih. Dr. Grudnova knjiga pa bralcu odpira oči v vse drugačen svet. Kdor jo bere, postane ponosen na svoj slovenski izvor in se zaveda, da se Slovencu ni treba sramovati sredi drugih narodov, kakor so Nemci, Irci, Poljaki in drugi.

Zgodovina slovenskega naroda je romantična, njegov boj za obstanek veliko delo. Vsa stoletja je imel veliko opraviti s sovražnimi zavidnimi sosedi, ki so mu skušali izpodmakniti tla pod nogami. Moral je iti skozi mnoge boje, ki jih je prestal junaško in ne v osramočenje svojemu imenu. Posebno je junaška doba njegove zgodovine v tistih časih, ko so Turki prihajali plenit v njegovo domovino. Dogodki onih davnih dni so nam vse premalo znani.

Koliko je bilo takrat trpljenja in koliko nepopisnega junaštva med našim narodom!

Kljub tem neprestanim zunanjim bojem in vojskam je znal slovenski narod doprinesiti svoj delež za splošni napredek in občečloveško kulturo. S pokristjanjenjem po svojih velikih apostolih Cirilu in Metodu je stopil naš narod v vrsto vseh drugih krščanskih evropskih narodov in z veliko zvestobo hranil zaklade krščanske kulture. Vse je bil pripravljen žrtvovati, da je ohranil svetinjo vere in ustanove krščanske kulture. O tem še danes pričajo mogočni spomeniki davnih dob in neštevilne cerkvice po vrhovih lepe zemlje, ki jo ponosno imenujemo domovino naših staršev.

Nov svet se odkrije bralcu omenjene knjige, ko najde toliko imen učenih mož, pisateljev in pesnikov, o katerih bi komaj kaj slišal brez tega branja. Saj jih je bilo mnogo, ki so po svoji učenosti komaj kaj zaostajali za sodobniki sosednjih narodov. Skoraj na vseh poljih občečloveške kulture so se udeleževali tudi naši ljudje. Kar pa velja za pretekla stoletja, to velja tudi za sedanjo dobo. V resnici, nobenega vzroka nimamo, da bi skušali zatajiti, odkod prihajamo in kje je tekla zibelka našim staršem.

Zgodovina je učiteljica življenja. Naj bo "Zgodovina slovenskega naroda" naša učiteljica in obenem naš ponos. Ob branju te tako zelo poučne knjige se mi godi, da same od sebe pridejo besede na moj jezik: Slovenec sem, Slovenec čem ostati! Naj bi ta knjiga še marsikateremu mlademu amerikanskemu Slovincu in Slovenki odprla oči!

P. Alojzij!

USTANOVITEV UNIVERZ.

Univerze so bile prvokrat ustanovljene v srednjem veku. Preden so bile univerze, je imela skoraj vsaka cerkev in vsak samostan, zlasti pa vsaka katedrala, svojo šolo. To pa ni zadostovalo tistim, ki so hrepeneli po večji vednosti. Posebno so gojili željo po višji znanosti papeži, da bi tako odvrnili nevednost, ki je bila vzrok tolikega zla v srednjem veku.

Tako je prišel čas za ustanovitev univerz v trinajstem stoletju. Papeži in drugi cerkveni dostojanstveniki so bili po večini ustanovitelji univerz. Z besedo in dejanjem so pospeševali znanost, ker so se zavedali, da je znanost ena največjih naravnih dobrot, ki jo je Bog dal človeku. Pij II. je dejal, da znanost človeka približa Bogu in ga naredi Bogu podobnega. Torej so želeli papeži, da bi bila znanost kolikor mogoče last vseh ljudi.

Spočetka univerze niso imele stalnih poslopij kot jih imajo dandanes. Univerza se je imenovala skupina študentov in profesorjev, ki so se skupaj zbrali za učenje. Povsod so bili dobrodošli in so lahko v raznih mestih dobili prostor za šolanje. Imeli so pa tudi posebne privilegije, ki so jim jih cesarji, kralji in drugi vladarji radi dajali. Včasih so pa te skupine prišle navzkriž z oblastmi tistega mesta, kjer so se bile nastanile zaradi učenja. V takih slučajih so šli študentje na štrajk, dokler se niso pobotali. Ako pa štrajk ni dosegel uspeha, se je vsa univerza preselila v drug kraj. To ni bilo težko, ker niso imeli drugega ko nekaj šolskih knjig in drugih učnih potrebščin. Šele pozneje so začeli zidati posebna poslopja za univerzitetno učenje. Tako imamo še sedaj nekatere

zelo slavne univerze iz tistih davnih časov, na primer v Parizu, Bologni, Oksfordu, Pragi, Rimu itd.

Spočetka so imeli na univerzah jako veliko število dijakov. Baje jih je bilo na nekaterih univerzah do 20 in celo 30 tisoč. Vendar moram pripomniti, da se nekaterim zgodovinarjem zdijo te številke močno pretirane. Bolj verjetno se jim zdi od 6 do 7 tisoč.

V tistih časih, kakor tudi dandanes, so bili nekateri študentje zelo slabi. Prihajali so na univerze samo zato, da bi denar zapravljali in imeli "good time." Ni jim bilo na tem, da bi se učili ter se moralno in umsko pripravljali za življenje. Kljub vsemu temu so univerze lepo napredovale in današnji svet se ima zahvaliti ravno Cerkvi, da je ustanovila univerze in z njimi tako zelo pospešila vsestranski napredek človeštva.

Fra. Martin.

Križem Kraljestva Križa.

P. Hugo.

NAŠ mož v očeh tujcev.—Urednik dunajske Revije "Schoenere Zukunft" takole odgovarja nekemu nadutemu nemškemu nazijcu, kateremu je krščanstvo zastarela relikvija: Ko bi bilo to res, kako bi si mogli razlagati, da je krščanstvo tudi naše dni še cilj in vzor največjih ženičev in najsvetejših src, kot so bili in so: Goerres, Manzoni, Ketteler, Newman, Volta, Pasteur, Marconi, Gemelli, Hertling, Willman, Kralik, Finke, Schmidt, Adam, Maritain, Belloc, Claudel, Handel-Mazzetti, Maks Mell, Sigrid Undset, Holzmeister - Plečnik. Slednji, kot že ime kaže, je naše gore list. Arhitekt svetovnega slovesa. V širokem svetu bi bile lavorike in bogastvo njegov delež. A je svoj ženij posvetil svoji mali domovini, pred vsem njeni prestolici. On je mož globoke vere in prava Frančiškova duša.

JUDJE med seboj. — Tudi Judje imajo svoje medsebojne boje, čeprav jih kri tesneje družijo kot katerokoli drugo raso. Danes sta med njimi zlasti dve struji izraziti: versko-konservativna in narodno-politična. Skupna težnja obeh je samostojna judovska država v njih nekdanji domovini Palestini. Tudi v tem sta si edini, da se Palestina ne sme deliti, kot bi Angleži radi, in da morajo imeti vodilno besedo Judje. Kako pa bodi ta država notranje urejena, glede tega sta si pa daleč vsak-

sebi. Versko-konservativna struja je na svojem svetovnem kongresu v Marienbadu sklenila, da mora biti zgrajena na strogo verski podlagi, to je na Mojzesovi postavi. Narodno-politična struja, takozvani zionisti, pa so za modernizirano judovsko državo v socialistično-komunističnem smislu. Tega duha je menda večina dosedanjih judovskih priseljencev v Palestino. Kajti versko-konservativna struja je ugotovila, da so med točasnimi priseljenci verni Judje v veliki manjšini. Večina je komunistično nadahnjena.

S EBE po zobeh. — Neki slovenski prostovoljec s španske rdeče fronte mimogrede poroča o morali španskih deklet. Pravi, da njih dekliska čast tudi vojakom ni za nobeno drugo ceno naprodaj, kot za ceno resne obljube zakona. Tudi to je sicer prenizka cena za ta dekliski biser. Pa vendar je to častno priznanje za španska dekleta, ki ga dekleta marsikje drugod ne zaslužijo. Moč uniforme je zanje naravnost omamljiva. Toda dotični slovenski nagel iz rdeče Španije je pri tem poklonu španskim dekletom pozabil, da je dal kredit katoliški veri in vzgoji, ki sta rdečim tema in nazadnjaštvo. Če na Španskem rdeči zmagajo in uveljavijo svoja vzgojna načela, bo dekliska čast za vsako ceno naprodaj kot na Ruskem.

O BLJUBA avtomobilistov. — V Edenbridge, grofija Kent na Angleškem, se je uveljavila lepa navada, da gredo avtomobilisti na praznik sv. Krištofa svojega patrona k sv. maši. Med sv. mašo napravijo sledečo obljubo: "Iz ljubezni do Boga in sebe in bližnjega obljubljam, da bom svoj avto previdno vozil. Sv. Krištof prosí za nas!" To lepo navado bi bilo treba tudi tu vpeljati. Sicer že poznamo tudi tu blagoslov avtomobilov na praznik sv. Krištofa, ne pa take obljube. Ta bi bila še bolj potrebna. Kaj pomaga svetinjica sv. Krištofa v avto, če pa dotični na ta račun drvi, da bi kmalu še ta črni naduho dobil, ko bi za njim tekkel. Pred kratkim smo brali, da se je eden najprominentnejših pittsburških duhovnikov ubil ob avtomobilski nesreči. Pisano je bilo, da če se je s kakim duhovnikom sobratom vozil, je moral ta rožni venec ali litanije med potjo moliti, on je pa odgovarjal. Ganljivo je bilo to brati. A zraven je bilo pisano, da je dotični 60—70 milj na uro vo-

zil. Škoda, da ta duhovnik ni imel take obljube. Najbrž bi še živel.

V ERA in naravoslovna znanost. — To je bil predmet znanstvenega predavanja naravoslovca svetovnega slovesa Dr. Maksa Plancka, ki ga je imel prošli oktober v Berlinu. Naval k predavanju iz vseh krogov je bil tolik, da je moral isto pozneje ponoviti. Vse je z velikim zanimanjem čakalo, kaj bo ta velikan znanosti z Noblovo nagrado povedal o tem perečem predmetu. Ali bo potrdil mnenje raznih "učenjakov" svoje stroke, da sta si Bog in naravoslovna znanost kot olje in voda. Ali bo šel brez oziranja nanje svojo pot. In kaj je izjavil? To-le: "Kamor in kakor globoko moremo prodreti s svojim razumom, nikjer ne naletimo na kako nasprotje med vero in naravoslovno znanostjo. Ti dve se ne izključujeta, kot mnogi naših dni mislijo in se boje, ampak druga drugo izpopolnjujeta." Povedati moramo, da Dr. Planck ni katoličan. Rojen je protestant. A tudi cerkveno veren protestant ni. Do vere v Boga ga je dovedla zgolj nepristranska a globoka znanost. Naši ubogi Lazarji v znanosti: Molek, Jugg i. dr. pa mislijo, da se Bog in resnična prirodoslovna znanost izključujeta.

B ESEDNJAK divjega moža. — Neki Amerikanec pravi, da bo treba naše besednjake revidirati. V njih da je velik besedni zaklad, ki samo prostor jemlje. To so razne zastarele besede, ki so brez vsakega pomena. Naš Molek je za ta predlog poprijel in dostavil dodatni predlog, naj se vržejo iz novega besednjaka predvsem vse one besede, ki so čisto umski pojmi, brez vsake stvarne vsebine. Iz njegovih drugotnih izjav vemo, kateri so ti pojmi. N. pr. Bog, večni, neskončen itd. Junake njegove vrste kar v očeh zaščemi, če vidijo kako tako besedo. In srce jim začne nekam nervozno biti. A če bodo besede: Bog, neskončni, večni itd. izginile iz besednjaka, bo to pravi: Besednjak divjega moža, kakršen je človek brez Boga dejansko že postal.

L ENIN in Stalin. — Ta dva predstavljata doslej rusko boljševiško dinastijo. Jima bo li še kdo sledil, bo pokazala zgodovina. Naravno bi kdo mislil, da je umirajoči Lenin predlagal, naj bo njegov naslednik Stalin. V resnici pa ni bilo tako. Zanesljivi viri poročajo, da je

Lenin dobro pregledal Stalina in bi se ga bil rad na kakršenkoli način znebil. Ko je čutil v sebi kal bolezni in začel misliti na svojega naslednika, je nekemu pisal: "Odsvetujem, da bi tovariš Stalin zavzel moje mesto, ko me več ne bo. On je brezobziren, neolikan, kapricast, razburljiv, nedosleden in ne misli pa nič drugega kot na to, kako bi se povspel do oblasti." To pismo je hranila Leninova vdova in ga po njegovi smrti objavila. Še več drugih pisem, ki niso govorila v prilog Stalinu je objavila. Takrat je pa Stalin pokazal, kako prav ga je Lenin ocenil. Pisal je Leninovi vdovi, naj mu pred pretekom treh ur izroči vso Leninovo korespondenco. Ako ne, v petih minutah po preteku treh ur Leninove vdove ne bo več. Dosegel je, kar je hotel in tako zaščitil svoje ime. Sicer pa njegova dejanja potrjujejo Leninovo izjavo.

P REHAJA že v smešno. — V Erivanu, ruski Transkavkaziji, so bili zadnje čase aretirani armenski nadškof in 25 njegovih duhovnikov. Aretacija se je izvršila na podlagi denunciacije krajevne tajne policije, ki je v Moskvo poročala, da armenska cerkev kaže premalo simpatij za državo. Stalin je takoj ukazal nadškofa in njegove duhovnike aretirati in kot nezanesljive elemente, ki nimajo smisla za komunizem in ateizem postaviti pred sodišče za zaščito države. Premislite, nadškof in njegovi duhovniki nimajo potrebne smisla za ateizem. Ali ni to že smešno.

Š E na cigane so se spomnili. — Ruski brezbožniki so začeli s svojo propagando tudi med cigani. Češ, komunisti so cigani itak. Treba jih še preobraziti v ateiste, pa bodo celi naši. Iz njih lahko napravimo dobre apostole ateizma. Razkropljeni so po vsem svetu, kot Judje, zraven pa še večni popotniki iz kraja v kraj. Tedaj kot nalašč za propagando. To je vse res. A glavnega ciganom za uspešno propagando manjka — kredita. Menda vsi narodi poznajo tisto znano prislovico: Mu je toliko verjeti kot ciganu. Ž njimi se bodo tudi ateisti slabo pomagali.

S AMI so se razkrinkali. — Španski lojalisti pred svetom nočejo veljati komuniste, vsaj ne za one ruskega kova. Oni se bore za demokracijo proti fašizmu. Pod to vabljivo firmo so si pridobili v svetu mnogo simpatij. Lahko rečemo, da je večina ostalega sveta ž njimi sim-

patizirala oz. še simpatizira. Zdaj so si pa sami strgali to masko z obraza. Pred kratkim so slovesno proslavili obletnico svojega žilavega odpora proti frankovcem in obenem dvajsetletnico boljševiške revolucije v Rusiji. Vršile so se velike proslave. Španske in sovjetske zastave so plapolale. Na debelo se je kadilo zažigalo domačim in sovjetskim junakom. In v večni spomin boljševiškega prijateljstva so del madridskega bulevarda Gran Via prekrstili v: sovjetsko Avenue.

R EKORDNO slavlje. — V Sicklinghall na Angleškem imajo sestre Marije Brezmadežne svoj materni dom. Pred kratkim so praznovala redek domač praznik. Štiri sestre so proslavile svoje redovne jubileje. Dve so obhajale zlat redovni jubilej, ena diamantnega, šestdesetletnico, ena pa celo sedemdesetletnico. Vse štiri skupaj so tedaj preživele 230 let v samostanu.

P ADLIM duhovnikom v spomin. — V Parizu bodo v kratkem postavili spomenik v svetovni vojni padlim duhovnikom in redovnikom. Padlo jih je za domovino 4600. Kajti v Franciji so morali duhovniki tudi pod orožje. Framasonsko-socialistični vladi sicer pokret za ta spomenik ni nič kaj po volji. Ko je bilo treba braniti domovino in krvaveti zanjo, so bili duhovniki in redovniki dobri. Po vojni se je pa začela stara pesem: Zamorec je svoje storil, naj gre! Očitno pa v tem slučaju vladni krogi ne upajo pokazati svoje nevolje. Le iz nekega kraja poročajo, da je notranji minister-socialist razveljavil sklep občinskega sveta, da se za spomenik nekaj prispeva iz občinske blagajne. Minister je olepšal razveljavljenje dotičnega sklepa s pretvezo, da je to proti verski nevtralnosti države in njene zakonodaje. Dotični občinski odbor je na to dal krepak odgovor s tem, da je sklenjen prispevek žrtvoval iz lastnega žepa.

P ROSLAVA boljševiške revolucije. — Dvajsetletnico boljševiške revolucije so tudi ameriški komunisti slovesno proslavili. V njujorškem Madison Square Garden se jih je zbralo 18.000, samo iz države New York. Med drugimi sta govorila Viljem Z. Foster, bivši komunistični kandidat za predsednika in Karl Krumbein, tajnik njujorške komunistične stranke. Ta je pokadil predsedniku Rooseveltu in senatorju La-

Folettu kot očetoma ameriške "Ljudske fronte". Kajpada je priporočal tudi solidarnost s španskimi lojalisti in pozval udeležence na obnovo obljube, da bodo ostali zvesti Leninovim načelom in jim tudi v Ameriki pomagali do zmage. Moralni vspeh te proslave je bil, da se je takoj priglasilo 3000 novih članov za komunistično stranko. Zakaj pa ne. Saj je sam predsednik Roosevelt častital ruskim boljševikom k 20 letnici revolucije.

PRED velikimi dogodki v Rusiji. — Ves svet slutiti, da stoji boljševiška Rusija pred velikimi dogodki. Kajti takih operacij, ki jih zdaj Stalin izvršuje noben narod dolgo ne prenese. Grofica Aleksandra Tolstoj, hčerka velikega Leva grofa Tolstoj, ki se mudi v tej deželi je imela nedavno v St. Paulu predavanje "o zlu komunizma". Dejala je, da se nahaja njena domovina na robu državljanske vojske. Prvi srd, se bo po njenih mislih obrnil proti Stalinu in ga strmoglavil. Z njim se bo zrušil tudi komunizem, ki zlasti mužikom ne da živeti. Med njimi najbolj vre. Kadar bo njih srd prekipel, je z besedami svojega očeta dostavila, bo grozno. Kajti najhujše počti, kadar počti med zatiranim kmetским ljudstvom. Tudi brezboštvo bo zadobilo smrtni udarec, ker je nekaj protinaravnega. Celó med tovarniškim delavstvom, med katerim je imelo brezboštvo najplodnejša tla, se opaža verški preporod. Pod imenom "Svobodni kristjani" se zbirajo delavske gruče k tajnemu bogoslužju.

STALIN je ustvaril nebo in zemljo. — Tako uče boljševiški agenti one, ki so še tako priprosti, da jim verujejo. Misijonsko glasilo ameriških jezuitov "Jesuit Missions" poroča iz Alaske, da sta se tam na meji med Ameriko in Rusijo srečala katoliški in komunistični Eskim. Katoliški Eskim je vprašal komunističnega, kdo ga je ustvaril. Brez pomišljanja mu je odgovoril: "Stalin!" Dostavil je: "Stalin je naredil nebo in zemljo, sonce, mesec, zvezde, morje in velike ribe. Kratko on je naredil vse in po očetovsko za vse skrbi." Ko kataličan nadalje vpraša, koliko let ima Stalin, mu pravilno odgovori, da 45. "Kako je vendar to mogoče," povzame kataličan, da je Stalin, ki ima šele 45 let ribe ustvaril, ko sta jih vendar že tvoj stari in prastari oče pred več kot sto leti lovila, prav kot ti. Šele zdaj se je komunističnemu Eskimu ma-

lo posvetilo, kako bedarijo so mu boljševiški misijonarji natvezili. Ampak vsa čast boljševiškim brezbožnikom, vneti misijonarji brezboštva so.

Darovi

ZA LIST in MARIJO POMAGAJ — Po \$1: E. Kovačič, M. Oberstar, M. Bulich, M. Slivic, I. Sinkovic, M. Stukel, M. Sodec, J. Kvatzel, J. Kostelec, Mrs. Radez, J. Hochevar. — Po \$2: M. Zupancic, A. Strukel. — Po \$1.50: M. Jakopic. — Po \$5: B. in F. Adamič, M. Cesnifl, F. Kvaternik. — Po \$3: M. Vidmar, N. N. — Po \$2.50: N. N. — Po 50c: Mrs. Pristopec, J. Pozel, M. Krulc, Mrs. Plautz, M. Sivic.

LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ: Po \$1: J. Pike, A. Miller, K. Grahek, H. Russ, M. Klucvsek, A. Koren, Mrs. Atzenback, A. Knaus, J. Arko, M. Marinko, Mrs. Keller, M. Marco. — Po \$2: M. Barle, M. Svete. — Po 50c: L. Hochevar, M. Pavlesic, H. Golicnik, Mrs. Mostnick, C. Blaess, H. Gerčar, M. Sodec, Nemanich, M. Bendey, P. Zagar, G. Drasler, J. Markovitz, J. Rosam. — Po 18c: M. Butcher. — Po 25c: F. Sternisha.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA: Po \$10: L. Gerčar, J. Gregorka, A. Shine, M. Pangre. — Po \$1: Mrs. Radez. — Po 50c: F. Pajk, J. Elovar, F. Perne, J. Lattery, J. Plemel, A. Plemel, M. Svigel.

BARAGOVO SEMENIŠČE: Po \$1: I. Sinkovic.

SVETE MAŠE: Po \$1: Kukman, Bozich, Staresinich, Grahek, Savoven, A. Urajnar, Pajk, Lavric, Cadonic, Drasler, Butcher, Stukel, N. N., Gliha, Sivic, Remc, Marinko, Radez, Bizjak, Sternisha, Keller, Stibler, Erzen, Skender, Gliha, Karich, Sajovic, Pintar, Rihtar, Sabec, Muhich, Gabrenya, Zarman, Gabriel, Buson, Smrekar, A. Hochevar, M. Hochevar, Perko. — Po \$2: Kuhel, Rosom, L. Hochevar, Ujcic, Kucic, Jakopič, Atzenbeck, N. N., Tomec, Parnath, Kapsh, Kobal, Drasler, N. N., Smole, Dolinar, Paulic, Modrcin, Russ, Sajovic. — Po \$4.50: M. Pavlesic. — Po \$10: F. Gerčar. — Po \$5.50: M. Sodec. — Po \$3: Verščaj, Donas, Sternad, Sajovic. — Po \$5: M. Barle, Poljak. — Po \$30: Setina. — Po \$25: G. Raly.

UPRAVA SE ZAHVALJUJE.

Končana je naša celoletna kampanja. Na drugem mestu imate pregled njenega uspeha. Skušali smo sestaviti pravilen imenik vseh tistih, ki so delali z nami in dobivale nove naročnike. Morebiti se je vrinila pri kakem imenu neljuba pomota. Oprostite jo! Vsi pa sprejmite najiskrenejšo zahvalo za velikodušno sodelovanje. Bog naj vsakemu posebej obilno povrne!

OUR JUNIORS' CORNER

By The Juniors' Friend

Dear Junior Friends:

Well, well!!! And did my Juniors come across this month or not. I ask you!? And how! The fact is the old MAIL BAG could not take care of all the mail for this month. Now I know that I will not have to worry about the JUNIOR PAGES being filled. You have shown that you can take care of it yourselves. **KEEP UP THE WORK!**

And this month we are starting another contest. It is an ANIMAL HUNT CONTEST. And you better get at the contest **right away**. Why? Because **the one sending in the best answer for this month receives a prize!** Yes, a prize every month! So hurry with your answers. **February 15th is the dead-line!** Letters received after this date shall not be considered!

And Juniors this month we are having two contests going. One is the 'HUNT' Contest and the other is: the best written and most interesting letter sent in to the MAIL BAG. So here you are Juniors—**two chances of winning a prize or a chance of winning two prizes!** So sit right down and write **your** letter in this contest. Write about anything you want but make it a real **friendly** letter. All letters for the contest must be sent no later than February 9th! Now get busy.

I wonder if we could not interest our Juniors out there on the Pacific Coast and those in the other Western States! What say you Junior Westerners? And in the East? We would like

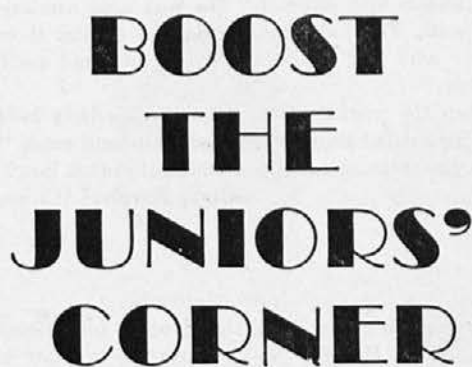
to hear from you more often. Come on now and beat out the Middle-West Juniors who believe they are the only ones! Show them that you also can walk away with a prize or two! That's the spirit!

And Juniors, be sure and read the wonderful letter written by our Junior in Cleveland, **Frances Ropret**. Also **take note of her suggestion**. What say you Juniors? Are we for it?

Now come on Juniors let us get at them animals! And also send your contest letter. Come on now let's go!

Best wishes to all you Juniors and here's hoping to hear from every one of you. I am,

Yours as ever
THE JUNIOR FRIEND.

**BOOST
THE
JUNIORS'
CORNER**

WE JUNIORS SPEAK!

- Santa Claus Visits
- Queer Match Box
- The Wooden Shoe
- St. Valentine

Heaven seemed to open at the Holy Trinity School last Wednesday afternoon when hundreds of youngsters with their eyes bent upon a sparkling and glistening Christmas tree sang out those familiar anthems which claim first place in the world of music. The program was a source of inspiration and edification to the Sisters who were privileged to hear it. The walls of the hall in which the party was held were decorated with Christmas pictures drawn by the pupils of the various grades.

Santa Claus was very active. Though he wore a long beard and appeared to have gone through many hard winters he was very spry and gay. He came dancing into the room as if he had just won the biggest victory in the world. Why shouldn't Santa be happy when he has the pleasure of visiting such fine boys and girls.

Santa had a box of candy for every one and a cane for each youngster. He told them about his reindeer and gave them the opportunity too, to speak with Santa Claus.

—Mary Kregul (Chicago, Ill.)

A missionary father was taking the census of a certain parish where he was stationed. While he visited the home of a certain lady, the mailman made his rounds and brought to this particular house a package which the lady took but did not open. The priest seemed to be there a little longer than she expected for she couldn't wait to see what the package contained. She said, "Father, would you mind if I opened the package?" Father said, "No, no, just go ahead and open it." He was also anxious to see the contents. The lady now explained to him it was from her sister who had made a mission and had sent this as a souvenir.

When the package was opened, the lady held in her hands a beautiful holy water fountain and said, "Father, well did you ever see such a beautiful match box?"

—Clara Kroshel (Chicago, Ill.)

A long time ago a little French boy lived at his grandmother's. He was always dressed in poor clothing. He didn't have any clothing to cover his bare legs.

It was nearing Christmas time in the village. The poor

boy knew that he would receive no gifts. His cruel aunt would not allow him to put his shoe out.

At Christmas time all the children went with their schoolmaster. They would all receive many gifts. All the children except Tom were dressed in warm clothing. They were all thinking about the grand gifts that they would receive. Tom knew that his aunt would give him a whip. As the children were walking along, Tom saw a small child wrapped in little clothing, and carpenter's tools beside him. None of the children noticed or bothered to look at him. But Tom who took pity on him, took off his right shoe and put it in the child's.

When he returned home his aunt scolded him. He told her that he gave it to a small child. Before he went to bed he put out his left shoe. In the morning he went downstairs. His aunt greeted him kindly. When he turned toward the fireplace, he saw many things there and also his right shoe that he had given to the child the night before. Later in the morning when Tom and his aunt went to church, where the little child had been the night before, a bright circle of gold hovered above, where the child's head had been. Indeed, it was the Christ child to whom Tom had given the shoe.

—Elsie Borsnik (Chicago, Ill.)

St. Valentine was a good priest who lived in Rome a great many years ago. He was one of the early martyrs put to death because of religion. His whole life was given to making other people happy. He liked to go from house to house feeding the poor, cheering the sad, and comforting the sick. He was especially fond of children, who gathered about him wherever he went.

A pretty legend tells us that when he became too old and feeble to make visits, he was very unhappy until he thought of writing letters. After that, whenever he heard of anyone who was ill or in need or in sorrow, he would send a letter full of love and cheer.

People began to look forward to these letters and they thought so much of them that after the good priest's death, his friends said, "Let us honor St. Valentine by sending letters on his birthday to those we love." These letters are called Valentines.

—Jennie Zorko (Chicago, Ill.)

CONTEST PAGE

The Animal Hunt

In each of the following sentences an animal is hidden. It's up to you to find them. Just to show you what is meant let us take the first sentence. The animal hidden in this sentence is: **monkey**; formed in the two words: **COMMON KEY** Get the idea? Well sit right down and send in your answers. **THE ONE NAMING THE MOST ANIMALS SHALL BE THE WINNER OF THIS MONTH'S PRIZE! IN CASE OF A TIE, THE WINNER SHALL BE DETERMINED BY MEANS OF DRAWING. ALL ANSWERS MUST BE SENT BY FEBRUARY 15TH.** And here are the sentences.

1. After a little examination we discover that the common key isn't made to open safes.
2. The city council stated that it would let every man drill for his own water during this depression.
3. Theresa became little in the eyes of her Lord and Master.

4. Everyone knows that there is either a pop or cup in every man's house on Christmas Eve.
5. When the prize fighter Leo Pardel retired from the Ring his opponents breathed easier.
6. Please inform me if the cab is on time today for I don't relish standing out in the cold these wintry days.
7. The Chinese heard the roar a mile off and became frightened and ran away.
8. Elmer went downtown to buy a keg of cider for the aged farmer who lives down by the river.
9. Mam, mother and mum are words dear to every good boy and girl.
10. To help him rule the pagan people of antiquity, the god Thor selected a number of inferior gods.
11. All know that we, a selfish people, are wont at all times to get the upperhand.
12. When John had to span the river in his airplane he broke his ankle.

OUR CONTEST WINNERS

Betty Horzen

Helen Kunic

Angela Marolt

Jennie Zorko

Ann Kaiser

(Other winner, **Frances Ropret**, shall appear next month.—Ed.)

The Mail Bag

Dear Junior Friend:

I certainly was surprised to see my name as the first winner of the Questions Contest. This is the first contest I ever won of all the contests I have tried. I wish to thank the judges for choosing me as first. Congratulations to the other winners and to those who did not win.

As this is my first letter to the JUNIOR CORNER, I would like to tell you all about myself. I was born in Sencur pri Kranju, Jugoslavia. I came to America when I was one year old. My mother told me that I celebrated my first birthday on the ship in the middle of the Atlantic Ocean. When I was old enough to go to school I went to St. Christine's School in Euclid, Ohio.

About the new contests. I agree with **Margaret Volovsek** that the change be made every three months, because it would not drag so long. One month I think is too short.

I have heard about the Ave Maria club in Newburg, Ohio. I will certainly try to have one in Cleveland. I think it would be fun to have one. Writing this, I thought of a contest. Why not have clubs in different cities or groups and that the club that gets the most members in half a year or so, gets a prize. Then, dear Junior Friend, we could have a union of all the clubs and have laws and rules, etc. I am very enthusiastic about it. I hope my suggestion is good. I remain,

Your friend
Frances Ropret
Cleveland, Ohio

Dear Junior Friend:

For a long time I did not write to you. This is my first letter in 1938. For Christmas I received presents such as: cap, bathrobe, dress, nuts, cookies, etc.

The last month we had a mission here. The Missionary was Rev. Vital Vodusek. He told us very good sermons. Many people came to church every night. We are thankful for all he did for us. May God bless him.

On Sunday Dec. 26, 1937, we school children had Christmas plays. And we would all like to have had you come to it. In school we are starting our lessons for First Holy Communion.

As for the new contest I would say let it be a contest in Religion. Well, Junior Friend, happy New Year.

Sincerely your Junior
Betty Jane Horzen
Sheboygan, Wis.

Dear Reverend Father:

Although Christmas has come and gone let me tell you how we prepared for it. We drew pictures of three bells. They were at the top of the sheet. Around the edges of the sheet were leaves. Below the bells and in the center of the sheet was written: Merry Christmas. We also drew a large Christmas tree all in green, white and red. Then we drew a boy holding a Christmas tree and standing on a leaf.

Our drawings helped to decorate our room.

Yours truly
Mary Skrube
Sheboygan, Wis.

Dear Rev. Father:

I am eleven years of age. I am in the sixth grade and attend the SS. Cyrillus and Methodius School. We all tried our best in selling the "Catholic Herald Citizen", although we did not sell many.

We had been preparing for our Christmas play and program which we had last month or I should say December. I hope we made enough money to really benefit our parish.

A Happy New Year to all.

Yours truly
Doniella Povsic
Sheboygan, Wis.

Dear Junior Friend:

I am very happy to know that I am one of the winners of the puzzle contest. Although I am third winner, I had much fun trying. I wish we could have another puzzle contest. I'd try harder. A contest of geographical and historical questions would also be fun.

And here's wishing you a Happy New Year, Junior Friend.

Best Wishes,
Angela Marolt
Gilbert, Minn.

Dear Rev. Father:

Our Christmas vacation has come and gone. I hoped it would be even longer.

The day before Christmas we always decorate the tree. It is fun to decorate it. I like to go to midnight Mass, but I cannot go sometimes, because I would not get enough sleep. It is nice to see the church decorated so nicely and the crib with Jesus in, but most of all I like, is that Jesus was born in a stable at Bethlehem. He came on earth to save us from sin.

I wish you a Happy New Year and I also wish that God will give you all the graces that you need.

Yours sincerely
Josephine Suscha
Sheboygan, Wis.

Dear Junior Friend:

I am glad that I am one of the prize winners. I would suggest for you to have another Cross-word puzzle, not only because I have won, but because I think that it is like playing a game when I work the cross-word puzzle out.

I wish you a Happy New Year and that God will bless you throughout the year. From,

Your friend
Helen Kunic
Pittsburgh, Pa.

Dear Rev. Father:

This is the first time I am writing to the Ave Maria. I am in the fifth grade and go to SS. Cyril and Methodius School. My teacher is Sister M. Calista.

I hope that Santa Claus didn't forget you and I hope he brought the Ave Maria a long list of subscribers.

Your new friend
Margaret Progar
Sheboygan, Wis.

NAŠ STRIČEK

Dragi Striček:—

Veste, kaj sem brala v Ave Mariji? Da naj vse tiste koklja brčne, ki ne bodo pisali. Sem se pa tako ustrašila, da sem šla precej pisat. Zakaj tukaj v Californiji je preveč kokelj. Tudi drugih kur je toliko, da se gnoj dela iz njih. Ker je toliko kur, je pa tudi dosti kokelj. Gorje mu, na katerega se spravijo. Še tole Vam moram povedati, da smo imeli lepe praznike. Prva maša je bila o polnoči. Vse tako lepo je bilo, ko Dete božje v jaslih leži, pa grešni zemlji radost deli. Druge deklice pišejo, kako se sankajo. Mi nismo tega deležni. Tukaj ni snega. Tu pomaranče cvetijo in zorijo. Zdaj končam to pismo in Vas lepo pozdravljam.

Josephine Skubic, Fontana, Calif.

Dragi Striček:—

To je moje drugo pismo. Odkar smo naročeni na Ave Marijo, me mama zmerom opominja, naj malo napišem po slovensko. Pa mi ne gre dobro. Pa bom vseeno malo napisala, kako smo obhajali sveto noč. Cerkvica svete Ane je bila nabitno polna. Sveto obhajilo je veliko ljudi prejelo. Pevci smo pa peli, da se je vse treslo. Pomagal nam je gospod Fink in Father Petrich so vse tako lepo uredili, da je bilo res krasno. Zdaj Vas prav lepo pozdravim in tudi Pavlina, moja sestra.

Olga Novšak, Johnstown, Pa.

Dragi Striček:—

Jaz sem v šestem razredu v šoli svetega Cirila in Metoda. Moja sestra je Sister Callista. To je prvokrat, da pišem v list Ave Maria. Otroci, ki so v mojem razredu, in jaz se pripravljamo na božične praznike. Smo prinesli denarja, da bomo imeli božično drevo, pa tudi malega Jezusa v jaslicah. Želim Vam vesele božične praznike in srečno novo leto.

Vaša Doris Carek, Sheboygan, Wis.

Dragi Striček:—

Vesele božične praznike Vam voščijo vse deklice iz "Ave Maria Club". Victoria Hocevar, Mary Kuznik, Albina Kuznik, Frances A. Suhadolnik, Margaret Suhadolnik, Jean Snyder, Dorothy Snyder, Mary C. Turk, Mary Jane Kenik, Helen Volcansek, Albina Meljac, Angela Lekan, Bernice Grden.

Dragi Striček:—

Lepo Vas pozdravim in upam, da je bil Miklavž dober do Vas to leto. Zopet bo moj oglas dolg, ker nisem že

dolgo nič pisala. Gospod Julij so zopet med nami. Vsi smo veseli, da so prišli nazaj, in Črički zdaj bolj veseloujemo. Imeli smo koncert v tistem času, kar so bili gospod Julij v stari domovini. Peli smo kot ptički in vem, če bi bili Vi tukaj, bi tudi mislili tako. Peli smo pa zato tako, ker se gospod Zorman tako trudijo, da bi nas z veseljem in občutkom naučili peti naše lepe slovenske pesmi. Zato se pa Črički zahvaljujemo našemu pevovodju. Imeli smo tudi cerkveni bazar. Za otroke je bil poseben dan. To je bilo v petek popoldne 26. novembra. Na razpolago je bilo dosti daril. Ves dobiček, ki smo ga naredili, je šel za zgraditev naše nove cerkve. Upajmo, da bo to kmalu. Zelo me veseli, da ste Vi, Striček, zadovoljni z mojim "Ave Maria Club". Vprašali ste me, da bi nas kdo slikal. Well, kadar smo se hoteli slikati, je bil dež ali sneg. Včasih pa tudi kaj drugega. Zdaj ko je Božič minil, upamo na bolj lepo vreme. Takrat se bomo slikale in poslale Vam sliko. Naš klub lepo napreduje. Na Halloween smo imele party, ki nas je spravil v prav dobro voljo. Opravljene smo bile v maskare. Vi bi nas morali videti. Članice vse pridno delajo, da bo naš klub napredoval. Za Božič smo znosile skupaj stare igrače, knjige in obleke. Popravile smo jih in poslale revnim otročičem. To delo smo delale s posebnim veseljem. Father Baznik, asistent v naši fari, so praznovali svoj rojstni dan 13. decembra. Imamo jih vsi radi, ker tudi oni nas radi imajo. Naše želje so, da bi dočakali še mnogo veselih rojstnih dni in da bi ostali med nami še dolgo, dolgo vrsto let. Veselila sem se tudi Božiča. Cerkev je bila vsa okinčana. Smrekice so bile okrašene z lučkami in "tinsel". Lepe jaslice krasijo stranski oltar. Tako je lepo v cerkvi, da bi kar celi dan ostala notri in poslušala božične pesmi, ki done po njej. Prišel je tudi Miklavž v dvorano na 80. cesti. Prinesel nam je sladkorčke in božične podobice. Hvala Miklavžu, pa še večja hvala častitemu gospodu kanoniku Omanu, ljubitelju otrok, ki so bili tako dobri, da so Miklavža poklicali za nas. Želim, da bi to novo leto prineslo Vam, Striček, in vsem čitateljem srečo in veselje. Pozdravljam Vas v imenu vseh Čričkov in članic Ave Maria Kluba.

Vikica iz Newburga.

Ljubi prijateljčki:—

Danes je bilo toliko dopisov in tako dolgih, da spet nisem mogel vsakemu posebej kaj odgovoriti. Zato ob koncu vsem skupaj prav lepa hvala za pisemca in vsa dobra voščila. Mislim, da moram biti prav kratek, drugače bo naša stran v Ave Mariji tako polna, da bodo besede kar čez gledale ali pa kar doli popadale. Posebej se tu zahvalim Jožici Skubicovi iz Fontane v Californiji, ki mi je v pismu poslala lepega cvetja od nekih rož, ki jim imena ne vem. Skoraj ji zavidam, da živi v takem kraju, koder turesredi zime ročice cveto. Še bolj se pa zahvaljujem Vikici iz Newburga za tako obširno poročilo o delovanju njenega imenitnega Ave Maria Kluba. Tiste deklice tam pri sv. Lovrencu morajo biti same cvetoče rožice, ker so tudi sredi zime rožice cveto. Še bolj se pa zahvaljujem Vikici jimi dobrimi deli. Komaj že čakam, da bi videl tisto obljubljeno sliko in jo tudi vsem bralcem tega lista pokazal v eni številki. Zdaj pa tudi jaz vse lepo pozdravljam in voščim srečno novo leto, pa veliko veselja do slovenskega dopisovanja v letu 1938.

Vaš Striček.

APOSTOL GOBAVCEV

Življenje Fathra Damijana.

Priredil P. Bernard.

(Dalje.)

V PREJSNJEM poglavju smo videli, kako lepe uspehe je imel P. Damijan pri svojem vsestranskem delu med gobavci. To ni nas utegnilo zapeljati, da bi mislili: Apostolu gobavcev se je na samotnem otoku kljub vsem težavam dobro godilo, zakaj obilni uspehi so pač odvagali vse njegovo trpljenje. Toda ne, uspehi niso bili vedno tako vidni in očitni. Nešteto krat je P. Damijan doživljal tudi velike poraze.

Največ ga je stala vojska zoper pijančevanje. Gobavci so si domišljali, da je zanje upijanljiva pijača, ki so jo pridelovali iz korenin neke rastline, edino sredstvo za pozabljanje strahotnega položaja, v katerem so siromaki bili. Zato je bilo pri mnogih vse Damijanovo prizadevanje kakor bob v steno. Poleg tega so pa celo nekateri vladni zastopniki imeli vmes svoje kremplje in pospeševali izdelovanje žganja, seveda zavoljo umazanega dobička. Tako je prišel veliki apostol s svojim bojem zoper to grdo razvado med dvojen ogenj. Ni se zamerjal samo navzdol, namreč pri pijancih med svojimi gobavci, temveč tudi navzgor — pri zastopnikih vlade. Kljub temu ni omahoval, dasi je končna zmaga prišla šele po mnogih nadčloveških naporih in po dolgem času.

Tudi v strogo duhovniškem delovanju je pogosto naletel na velikanske ovire. Nekoč je odšel z otoka in se napotil v Honolulu, da bi ondi našel duhovnika in opravil pri njem sveto spoved. Posetil je pa tudi predsednika zdravstvenega urada, ki ni bil njegov prijatelj. Sprejel ga je mrzlo in se kazal jako iznenadenega nad Damijanovim prihodom, češ, da ni imel dovoljenja za to. V teku razgovora mu je naravnost rekel, da ne sme nikoli več zapustiti otoka, pa naj bi bilo še za tako kratek čas.

Damijanu osebno ni bilo mnogo na tem, toda od časa do časa je vendar moral videti vsaj svojega škofa. Zato je prosil, naj se mu dovoli ta izjema, saj je tudi drugače bilo zdravnikom in duhovnikom dovoljeno, da so od gobavcev prihajali po opravkih med zdrave ljudi. Toda od-

govor je bil, da so postave poostrene in nobena taka izjema ni več mogoča. Naj se torej vrne na Molokaj in nikdar več ne skuša oditi od tam.

Damijan je odšel, obljubil pa ni ničesar. Toda na poti proti Molokaju je prejel uradno objavo, da ga bodo takoj aretirali, če bi se še kdaj drznil priti z otoka. To je bilo tudi za moža Damijanove svetosti in ponižnosti preveč. Sporočil je na zdravstveni urad svoj odgovor, ki se je glasil:

“Še pridem. Ne morete in ne smete mi braniti, da stopim od časa do časa svojega škofa pogledat.”

Preden je prišlo do kake odločitve v tem pogledu, se je škof napotil na obisk misijonov po raznih otokih. Vozil se je z ladjo in nekoč so pluli prav blizu otoka Molokai. Kapitana je prosil, naj mu da priliko ondi izstopiti. Hotel je namreč dati Damijanu priložnost, da bi opravil sveto spoved. Kapitan je prošnjo gladko odklonil z izgovorom, da vlada strogo prepoveduje ladjam obstati ob molokaiski obali.

Po tem neuspehu je škof vsaj toliko pregovoril kapitana, da je obstal v bližini otoka na odprtem morju. Od tam so s signali poklicali Damijana na obalo. V majhnem čolnu, ki so ga gobavci veslali, je prišel po morju prav blizu do ladje. Potniki so z veliko radovednostjo opazovali ta čudni prizor. Zdaj so upirali oči v škofa, zdaj v Damijana, ki je stoje v čolnu prihajal bliže in bliže.

Škof je vprašal potnike, če kdo zna francoski. Nihče se ni oglasil. Po tem zagotovilu je začel P. Damijan spoved v francoskem jeziku. Seveda je moral dosti glasno govoriti, da ga je slišal škof, ki je bil za spoved, kot si jo navadno mislimo, dokaj daleč od svojega spovedenca. Menda ni bilo žive duše na ladji, ki bi ne bila z največjo napetostjo opazovala tega nenavadnega prizora. Po končani spovedi je škof, naslonjen na zunanjo ograjo pri ladji, izrekel molitev odveze in ladja se je začela odpravljati na zopetno potovanje.

To dejanje globoke ponižnosti Damijanove bo kaj težko razumel človek, ki ne pozna pomena zakramenta svete pokore. Poleg tega stvar ni bila popolnoma dokazana, da res nihče izmed popotnikov ni razumel francoski. Kljub temu se ni obotavljal in je javno in na glas povedal svoje pogrške. Pa čeprav ga res razen škofa ni nihče razumel, je bila njegova globoka ponižnost vsem dovolj vidna že iz njegovega vedenja

in spoštljivega obnašanja pred škofom. Vseka-ko moramo reči, da najbrž nikoli v vseh stoletjih krščanstva niso našle Gospodove besede: Kate-rim boste grehe odpustili, so jim odpuščeni, ka-terim jih boste zadržali, so jim zadržani — svo-je izpolnitve o bolj čudnih okoliščinah ko ob tej priliki.

Glede prepovedi odhoda z otoka je pa kma-lu po tistem posegel vmes francoski konzul. Z velikim zanimanjem je namreč spremljal Da-mijanovo delovanje in mu je bil iskreno naklon-jen. Posredoval je pri vladi in res dosegel, da je bil oni kruti odlok preklican.

Zdaj pa pogledajmo nekoliko, po kakšnem dnevnom redu je P. Damijan opravljal vse svoje službe.

Takoj po sveti maši v ranem jutru je šel od šole do šole, od sirotišča do sirotišča in je dajal potreben pouk. Potem je obiskoval bolnike in jim lajšal poslednje ure, vmes je bilo treba deli-ti zakrament svetega krsta otrokom in spreobr-njencem. Tudi poroke niso bile redke. Zakaj kljub strašni bolezni, ki jih je obsojala na sko-rajšnjo smrt, so gobavci sklepali zakonske zveze.

Večji del dneva je pa naš apostol prebil v bolnišnici. Poleg duhovne tolažbe je delil one-moglim bolnikom tudi po možnosti telesno olaj-šanje. Včasih so sestre s Honolulu poslale na otok kaj posebno dobrega. Vse take reči je Da-mijan prihranil za najbolj bolne in jim je z last-nimi rokami podajal grižljivej za grižljivej.

Tako in podobno je ta mož božji preživel na otoku svojih šestnajst utrudljivih let. Ko so ga vprašali, po kakšnih metodah je mogel toliko doseči v tistih letih, je v odgovor pojasnil:

“Prijaznost do vseh, ljubezen do potrebnih, sočutje do bolnikov in umirajočih, poleg tega solidna verska vzgoja mojih ljudi — to so bili pripomočki, ki so spravili smisel za moralo med gobavce. Z veseljem ugotavljam, da so bili mo-ji naporji tu, ki so se zdeli spočetka tako brez-plodni, končno venčani z lepimi uspehi. Naj bo za vse zahvaljena božja Previdnost. Podpirala me je pa tudi tukajšnja vladna administracija.”

V januarju 1874 je prišel na otok še en du-hovnik, Rev. Andrej Burgermann. Poverjena mu je bila naloga, da deluje med tistimi otočani, ki niso bili okuženi po gobavi bolezni. Na ta na-čin naj bi bil P. Damijan popolnoma prost samo za delo med gobavci. Toda P. Andrej ni imel primerne cerkve in ni vedel, kako naj jo dobi. Brž je Damijan zamenjal za nekaj časa ž njim

“župnijo” in mu na dolnjem koncu otoka po-stavil čedno novo cerkev v gotičnem slogu. Po dokončanem delu se je vrnil med svoje gobavce, P. Andreju pa prepustil vse druge molokajske stanovalce.

Kolikor bolj je rasla veljava P. Damijana sporedno z njegovimi uspehi, toliko bolj so tudi popuščale stroge postave, ki jih je vlada objav-ljala glede ločitve otoka Molokai od ostalega sveta.

Še eno besedo o tem, kako se je Damijan zavedal nevarnosti, ki ji je bil na otoku izpo-stavljen. Nekoč je pisal bratu: “Gobava bole-zen je neozdravljiva, vsaj kolikor je doslej zna-no. Zdi se, da se prične v krvi. Na zunaj se najprej pokažejo brezbarvne lise na obrazu, zlasti na licih. Na tistih mestih postane koža neobčutljiva. Polagoma se lise raztegnejo po vsem telesu . . .” Pismo dostavlja: “V začetku je bilo zame jako težko, preden sem se privadil strahotam te bolezni.”

Zopet na drugem mestu: “Predstavljal si leseno barako z osemsto bolniki. Nikjer zdrav-nika. Pa saj kjer ni upanja na ozdravljenje, niti ni mesta za zdravniško izvedenost. Neki bel mož, ki ima sam gobe, pa moja malenkost opravljata vsa zdravniška opravila.”

To je bilo seveda pisano še v času, ko se raz-mere še niso izboljšale. Bilo je treba obilnega dela in šele proti koncu Damijanovega delova-nja je otok Molokai prenehil biti kraj same stra-hote in razdejanja.

(Dalje prih.)

NOVE NAROČNIKE V KAMPANJI V LETU 1937 SO DOBILI SLEDEČI:

P. BERNARD AMBROŽIČ	450
BR. ANTONIN ŠEGA	122
MARY CADONIČ, Pittsburgh, Pa.	37
MARY PAPEŠ, Joliet, Ill.	37
NEIMENOVANI	61
MARGARETH KOGOVŠEK, Cleveland, Ohio.....	24
MRS. KOZJAN, Pueblo, Colo.	21
P. BENIGEN SNOJ, Johnstown, Pa.	20
MRS. KOŠČAK, Ely, Minn.	17
MRS. NOVAK, Cleveland, Ohio	15
LUCIJA GREGORČIČ, Milwaukee, Wis.	14
FRANCES KAUC, West Park, Ohio	12
A. BOGOLIN, Sheboygan, Wis.	10
PERKO in KURNIK, Cleveland, Ohio	9
MARKO BLUTH, Joliet, Illinois	8
P. GRACIJAN, Jugoslavija	8
MRS. JOHN STARIHA, San Francisco, Calif.....	8
FRANK GABRIEL, So. Chicago, Ill.	8

FRANCES TOLAR, Rock Springs, Wyo.	7	MARY LUZAR, Cleveland, Ohio	1
JOHN DOLČIĆ, Girard, Ohio	6	ALOJZIJA MARTINČIĆ, Kansas City, Kans.	1
ROSE BOKAL, Pullman, Ill.	6	LEO MLADIĆ, Chicago, Ill.	1
JULIA JELENCIĆ, Chicago, Ill.	6	JENNIE MARONICH, East Helena, Mont.	1
MARGARETH KNAUS, Chisholm, Minn.	6	ANNIE MARKOJA, Bridgeport, Conn.	1
MARY UŠENIČNIK, Morgan, Pa.	6	ANNA MOONICH, Benvit, Wis.	1
MRS. KASTELC, Eveleth, Minn.	6	MRS. LEWIS, Cleveland, Ohio	1
MRS. POTOKAR, Cleveland, Ohio	6	ANNA LAMPE, Duluth, Minn.	1
CLARA BLAESS, Joliet, Ill.	5	MARG. KOKOLJ, Milwaukee, Wis.	1
ANTON MALESIC, Steelton, Pa.	5	M. MAKOVIC, Medford, Wis.	1
STEPHAN PODGORNIK, Elmhurst, Ill.	5	MRS. OKOLIŠ, Barberton, Ohio	1
MRS. NAROBÉ, Cleveland, Ohio	5	MARIE PRISLAND, Sheboygan, Wis.	1
JENNIE SKERL, Barberton, Ohio	5	MARY PANGRE, Anaconda, Mont.	1
MRS. MALNAR, Kansas City, Kansas	4	JENNIE PUHEK, Chicago, Ill.	1
MR. KNESS, Cleveland, Ohio	4	JOHN POLJAK, Argo, Ill.	1
FRANCES PLAUTZ, Detroit, Mich.	4	MRS. PINK, Euclid, Ohio	1
VERONIKA RUPPE, Brooklyn, N. Y.	4	GEORGE PAVLAKOVIĆ, Denver, Colo.	1
JENNIE SINTICH, Cleveland, Ohio	4	JOHANA PAVLINAC, Cadillac, Mich.	1
MRS. SMERDEL, Barberton, Ohio	4	FLORJAN PELKO, Summit, Ill.	1
MARY GOMBACH, Cleveland, Ohio	3	REV. PODGORSEK, Ellinwood, Kansas	1
JOSEPHINE MEGLÉN, Pueblo, Colo.	3	ANNA PLAVEC, Renton, Wash.	1
KATY KOČEVAR, Greaney, Minn.	3	SOPHIE PETRICH, Ely, Minn.	1
MR. KAPLAN, Leadville, Colo.	3	M. PERUSEK, Lorain, Ohio	1
KATIE LASICH, Dillon, Mont.	3	JOSEPH PESHEL, Ely, Minn.	1
FRANK URAJNER, Indianapolis, Ind.	3	MARY TOMEČ, New York City	1
ANTON ZAGORC, Wilkes Barre, Pa.	3	ANDREJ TOMEČ, Johnstown, Pa.	1
TEREZIJA ŠUŠTARŠIĆ, Calumet Mich.	3	FRANCES RUSS, Cleveland, Ohio	1
ANNA PIČKO, Bridgeport, Conn.	2	J. SNYDER, McCook, Ill.	1
FRANK LAVRIĆ, Chisholm, Minn.	2	JOHN STROJAN, Hibbing, Minn.	1
TEREZIJA ZDEŠAR, Cleveland, Ohio	2	JERCA TOMŠIĆ, Houston, Pa.	1
MARY SIVIC, Forest City, Pa.	2	FRANK ŠTEFANČIĆ, Cleveland, Ohio	1
KATIE ROPRET, Euclid, Ohio	2	ANNA SUSMAN, Canon City, Colo.	1
IGNAC TRUNKEL, Great Falls, Mont.	2	REV. J. SHOLAR, New Duluth, Minn.	1
BRIGITA SPENKO, Chicago, Ill.	2	FRANK STARIHA, Muskegon Hts., Mich.	1
MR. URH, Kansas City, Kansas	2	MRS. TRAVNIKAR, Cleveland, Ohio	1
ANTONIJA NEMGAR, Eveleth, Minn.	2	ANA VRATIĆ, Jugoslavija	1
JOHN PAVLAKOVIĆ, E. Pittsburgh, Pa.	2	JOSEPH VINCEC, Hamilton, Ont.	1
MRS. PETER MAJERLE, Kansas City, Kans.	2	JOSEPH ZORC, Frontanac, Kansas	1
FRANCES LOVŠIN, Soudan, Minn.	2	MARY VAVPOTIĆ, Chicago, Ill.	1
MR. BRATINA, Cleveland, Ohio	2	MRS. VESELICH, Kansas City, Kans.	1
MRS. ANZLOVAR, Brooklyn, N. Y.	2	REV. CIRIL BUPAN, Pueblo, Colo.	1
TEREZIJA ARCHUL, New York City	1	JOSEPH ZAJC, Hibbing, Minn.	1
JAKOB DRASLER, Moon Run, Pa.	1	B. F. MIKUSH, Chicago, Ill.	1
TONY FERK, Lemont, Ill.	1	BARBARA KRAMAR, San Francisco, Cal.	1
JOHN BARTON, San Francisco, Calif.	1	MARY LEVAR, Cairnbrook, Pa.	1
MRS. ARTACH, Willard, Wis.	1	M. KOTZE, Walkerville, Mont.	1
MARY AHLIN, Petersburg, Ohio	1	MR. H. MARTINČIĆ, Rockwood, Pa.	1
KATIE CESAR, San Francisco, Calif.	1	H. G. KOLAR, Wichita, Kansas	1
BRAT FILIP, So. Chicago, Ill.	1	ANGELA PREGLED, Gilbert, Minn.	1
ELKO DRASLER, No. Chicago, Ill.	1	FRANCES PAJK, Walsenburg, Colo.	1
CHARLES JARC, Cleveland, Ohio	1	TEREZIJA POTOČNIK, Rock Springs, Wyo.	1
MARY GRUM, Forest City, Pa.	1	MRS. SPRITZER, Ely, Minn.	1
MRS. GNIDICA, Pueblo, Colo.	1	FRANK PIRC, Cleveland, Ohio	1
MRS. GERČAR, Cleveland, Ohio	1	KATIE TRILLER, Whiting, Ind.	1
KATIE GOVEDNIK, San Francisco, Calif.	1	REV. J. J. OMAN, Cleveland, Ohio	1
JOHN JAMNIK, Milwaukee, Wis.	1	MRS. UJČIĆ, Cleveland, Ohio	1
JOSEPH GRDINA, Cleveland, Ohio	1	MRS. URANKAR, Cleveland, Ohio	1
AGNES GLAVAN, Cleveland, Ohio	1	EMA ŠUSTARŠIĆ, Calumet, Mich.	1
JOSEPHINE JEREB, Cleveland, Ohio	1	MRS. REŽEK, Laurium, Mich.	1
REV. EDV. GABRENJA, New York City	1	JOSEPH RAJ, Chesterton, Ind.	1
FRANCES GERČAR, Faribaut, Minn.	1		
MRS. HODNIK, Pittsburgh, Pa.	1		
		SKUPAJ	1112

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Bernard.

CLEVELAND, O. — Piše Mary Gombach. — Božič je res najlepši praznik celega leta. Božiča se vse veseli, staro in mlado. Za nas katoličane je med najbolj pomembnimi prazniki, saj je dan rojstva našega Zveličarja. Ko se zemeljskim kraljem in drugim velikašem rodi sin, so vsi časopisi polni poročil in čestitk. Vse moderne ugodnosti in najboljši zdravniki so takoj pri rokah, da poskrbijo za dobro počutje matere in otroka. Kristus pa, Kralj vseh kraljev in iSn Najvišjega, je bil rojen v bornem hlevčku. Jaslice so bile njegova posteljica. Osliček ga je grel z dihanjem. Za sveto družino ni bilo mesta v celem Betlehemu. Pastirčki in Trije Kralji so se mu prišli poklonit. Toda komaj je bil rojen, je imel že tudi sovražnike. Moral je bežati pred njimi v tujo deželo. Tako nam je Sin božji v vsem zgled ponižnosti in krotkosti. O božičnih praznikih si voščimo veselje in srečo, to je prav. Od božjega Deteta si želimo vse to zase in za druge. Zato tudi jaz želim izraziti svoja voščila vsem bralcem tega lista, posebno pa vsem sotrudnikom. Listu pa iz srca želim, da bi dočakal zlat jubilej. Bog daj!

GIRARD, OHIO. — Piše John Dolčić. — S katoliškim ponosom želim napisati par vrstic v priznanje našim zavednim Slovencem, ki sodelujejo pri hrvatski fari Sv. Petra in Pavla v Youngstownu. To so večinoma rojaki, ki jih je zibala slovanska mati v lepi Beli Krajini. S kakšno vnemo in navdušenjem se udejstvujejo pri tej cerkvi, se je pokazalo zlasti o priliki, ko je fara priredila posebno slavlje svojemu župniku za njegovo srebrno mašo in za 20 letno delovanje v tej župniji. Vse priprave so bile v rokah mladega in požrtvovalnega podžupnika, Fr. Barage, ki je sin slovenske matere. V svoj pomožni odbor je pa poleg drugih izvolil tudi dva naša rojaka, Johna Musicha, ki je prevzel predsedstvo, zraven njega pa ravno tako delavnega moža, Johna Strausa, ki je prevzel blagajniške posle. Kako je vsa slavnost potekla, je bilo že na drugem mestu objavljeno. Samo toliko rečem, da je bilo jako lepo in naši ljudje zaslužijo iskrene čestitke za toliko sloga in požrtvovalnost. Ome-

nim naj pa še, da sem ob tisti priliki prvič videl mater prej omenjenega Fr. Barage. Zelo blaga duša je in se ji kar vidi, kako je srečna, ko vidi svojega sina tako delavnega in uspešnega v vinogradu Gospodovem. Želim ji iz vsega srca, da bi jo Bog ohranil pri zdravju in zadovoljstvu mnogo mnogo let. Enako sem spoznal Fathrovo sestro Mary, ki je tudi vzorno katoliško dekle. V Baragovi družini je vsekako vedno vladal tisti mir in tista sreča, ki prihajata od Boga in ju svet tolikokrat pogreša. Na tem mestu se želim torej zahvaliti vsem, ki so kakorkoli pripomogli do tako lepega dneva in dobrih zgledov, ki smo jih navzoči takrat videli. Bog živi vse!

ENUMCLAW, WASH. — Piše Johana Logar. — Pošiljam nekaj knjig za kanadske Slovence. Jaz sem jih prinesla še iz starega kraja in jih večkrat prebrala. Zdaj jih prav lahko in rada dam za knjižnico v Kanadi. Želim, da bi jih še od drugod dosti dobili. Zdaj pa še želim povedati Mrs. Rupnik iz zadnje številke, da tudi jaz še hranim tak spomin na mater kakor ona. Ko sem odhajala v Ameriko, so šli mati z menoj do Ljubljane. Tam so mi kupili za spomin ruto za 20 krajcerjev. Sedaj sem v Ameriki že 27 let, mati pa v grobu. Ampak njihova zadnja ruta mi je še vedno v blag spomin. Zelo preprosta stvar, ampak materina ljubezen se je drži...

FOREST CITY, PA. — Tukaj pošiljam en dolar v dar listu Ave Maria, ker je zmerom lepši in vedno toliko lepega berila v njem. Tudi Koledar se mi zelo dopade. Posebno rada sem brala povest iz Brazilije. Ko sem jo brala, sta mi stopila zopet prav živo pred oči moja pokojna oče in mati. Bila sta v Braziliji nekako tisti čas kot Leskovčevi. Tudi ona dva sta odšla tja na vabilo sladkih agentovih besed. Ali potem je bilo gorje! Veliko sta trpela, tako sta večkrat pripovedovala nam otrokom. Ostala sta tam nekako dve leti in sedaj je nekako 45 let, odkar sta se povrnila domov v Bezuljak. Moja mati so imeli namen, pisati povest o Braziliji, za kar je bilo lani v listu Ave Maria toliko odobravanja. Toda preden se je namera uresničila, jih je pre-

hitela smrt. Zelo mi je žal, da se je tako zgodilo. Zato sem pa jako hvaležna Mr. Leskovcu, da je vsaj on napisal svojo povest. Gotovo bi bila zgodba moje matere precej tako kot njegova. Želim mu prav srečno novo leto. — Ob enem pa jaz in moja sestra Angela Gliha priporočava na tem mestu v molitev najino pokojno mater za obletnico njene smrti. Obletnica se obhaja dne dne 15. januarja. Hvala vsem, ki ji boste po tem branju posvetili kak Očenaš! Naj v miru počiva!

CANON CITY, COLO. — Piše Anna Susman. — Pošiljam izkupiček za 15 Koledarjev. Letos sem imela bolj slabo srečo pri prodajanju Koledarja. Vzroki so različni. Nisem še prav vseh prodala, pa Vam vseeno pošljem ves denar, saj morebiti bom še katerega prodala, ako ne, naj bo pa vseeno plačano. (Bog povrni!)

MIRNA, SLOVENIJA. — Piše Neža Gorjup. — Prav lepo se Vam zahvalim, da mi list Ave Maria tako redno pošiljate. Vsak mesec ga dobim in ga moram jako hitro prečitati, ker ga moram potem takoj drugim dati. Posebno nas zanima stare in mlade molitev 12 ur in pa popis potovanja v domovino tiste Miss Mauer, ki je vse tako lepo popisala. Naša mladina se res silno zanima za ta list. Drugače se pa ne moremo pohvaliti z razmerami tu. Imeli smo na primer hudo točo in preveč deževja. Vendar moramo biti hvaležni, da ni še slabše. Tudi to bi lahko bilo. Zdaj pa vsem tam v Ameriki srečno in veselo novo leto!

HOMER CITY, PA. — Piše Frank Kozele. — Zopet je čas za ponovitev naročnine na ta lepi list Ave Maria. Ni ga mogoče pustiti, ker je v njem toliko dobrega in lepega, da človek pozabi na vse slabo, ako prebira ta list. Želim, da bi se ta list razširil med vse ljudi in jih obvaroval napačnega mišljenja. Bodite lepo pozdravljeni.

FRONTENAC, KANSAS. — Piše Jožef Zorc. — Pošiljam izkupiček od Koledarjev. Letos ni šlo vse tako, kot bi človek rad. Zato sem dolgo odlašal in čakal, da bom morebiti le še vse prodal, pa nekaj mi jih je pri najboljši volji ostalo. Vendar sem se odločil, da ne bom nazaj pošiljal, sem pa rajši zastonj dal in sam plačal. Ljudje postajajo vedno bolj ubogi in pa tudi vedno manj nas je. Stari umirajo, mladina pa, no,

saj veste, kako je. Letos so umrli tu trije od tistih, ki so še lani od mene Koledar kupili. Tako gremo precej hitro drug za drugim. Je res tako, kot Koledar sam od sebe pripoveduje . . . (Tudi Vam prav prisrčna hvala za Vašo velikodušnost!)

HOLTON, MICH. — Piše Mary Debelak. — Dam Vam znati, da so umrli naša mati in stara mati Marija Debelak. Vsak petek so med boleznijo prejeli sveto obhajilo in dne 7. novembra mirno v Gospodu zaspali. Priporočam jih v molitev. Koledarjev nisem še vseh prodala, ker me je materina bolezen zadrževala. Zdaj bom pa takoj to reč opravila in poslala izkupiček. (Sprejmite naše sožalje in hvala za prodane Koledarje, o čemer ste nam pozneje poročali.)

CLEVELAND, OHIO. — Piše Anica Kraus. — Prejela sem več pisem iz daljne Minnesote, Sheboygana, Pennsylvanije in Michigana, da se bralcem tega lista prav dopade moje pisanje. Prav lepa hvala vsem, zakaj s tem ste mi dali še večjo srčnost za učenje slovenščine. Želim, da bi se več mladih s kakim pisanjem oglasilo v listu. V vsaki slovenski naselbini bi moralo biti vsaj nekaj takih. Naj tukaj omenim o svoji vsakdanji šoli, katero zelo ljubim. Hodim v šolo v Ursuline Academy, in iscer v deseti razred. V tej šoli je lep red in mir in smo v njej same dekleta. Sestre uršulinke so bile prve učiteljice v katoliških šolah v mestu Cleveland. V nedeljo 12. decembra je nastopilo 3000 pevcev in pevk iz raznih katoliških šol pod pokroviteljstvom uršulink v Public Auditorium. Peli so opereto: Here Comes the Flag. Moj brat je bil tudi med njimi, ker je dober pevec. Moja vloga je bila: American Girl. Pa zato sem vseeno dobra Slovenka. In ker leto 1937 odhaja v večnost ter novo prišlo bo čez plan, želim vsem čitateljem Ave Marije zdravo, veselo in srečno novo leto.

SOUDAN, MINN. — Piše George Nemanič. — Najprej srčno pozdravljam vse, ki se trudite in delate za lepi mesečnik Ave Maria. Jaz sem ustanovni član ali naročnik od začetka, odkar je začel ta list izhajati. Zato mi je nekoliko znano, kaj pomeni Ave Maria za naš slovenski narod v Ameriki. Tudi mislim, da imam še vse izdaje od začetka do zdaj. Razume se, da hočem še nadalje biti naročnik, zato pošiljam naročnino, zraven pa dar za tistega slovenskega misijonarja, ki je po Vaših mislih najbolj podpo-

re potreben. Bog Vam daj dosti svojega blagoslova v novem letu pri Vašem vzvišenem delu!

CHISHOLM, MINN. — Piše Ana K. B. — Dolžnost me veže, da se zahvalim Mariji za zdravje svoje hčerke. Tri mesece so jo zdravili doktorji, pa niso nič opravili. Ko sem pa obljubila Mariji . . ., se je hčerki kar čez noč na bolje obrnilo in začela je zopet hoditi. Od takrat je vedno zdrava. Spet se je izkazalo, da Marija človeka ne zapusti, če se k njej zateče. List Ave Maria je pa neprecenljive vrednosti posebno za nas, ki živimo na farmah in ne moremo k slovenskim pridigam. Pa še eno bi želela. Zakaj ne gre nobeden Slovenec na radio kaj verskega povedat? Slišimo razne lepe reči v angleškem jeziku, pa bi gotovo kak slovenski duhovnik tudi našel mnogo hvaležnih poslušalcev. Zato to zelo priporočam, saj nas je mnogo slovenskih katoličanov raztresenih tod okoli. Naj bi se kdo zavzel za to misel in v novem letu pričel govoriti v našem jeziku na radio!

LA SALLE, ILL. — Piše Mary Stukel. — Želim naznaniti v listu smrt mojega svaka Math Stukla v Milwaukee, ki je umrl dne 11. decembra. Zapušča žalujočo soprogo in pet otrok. Ni še leto dni, kar je umrl tako nenaglo njegov brat in moj mož Joseph Stukel. Zdaj je pa že spet posegla smrt med naše sorodstvo in odvedla s seboj moža, ki ga bo družina težko pogrešala. Pošiljam za svete maše in ga priporočam v molitev.

INDIANAPOLIS, IND. — Piše Ana Prarotnik. — Prestala sem težko bolezen in mislim, da se imam samo Mariji zahvaliti za ozdravljenje. Zato komaj čakam, da bom mogla izpolniti svojo željo in pohiteti na Ameriške Brezje v zahvalo. Ko tako mislim na vse to, mi

prihaja na misel resničen dogodek iz starega kraja. Imela sem dobro prijateljico, ki je rada romala. Nekoč sva šli skupaj na Marijino božjo pot. Prideva do Velesovega in greva v cerkev. Pred Marijino podobo sva molili, pa ona pravi: Jaz bi najrajši tukaj ostala, nekaj mi pravi v srcu, da je tu moj dom. Drugo leto zopet pride k meni in me vpraša, če pojdem. Odgovorila sem, da ne morem, ker imam doma bolno mater. Šla je mater pregovarjat, pa so rekli, da ne, ker jim nihče ne zna tako lepo postreči ko jaz. Prijateljica je pa vseeno še drugi dan prišla in takrat so se mati podali. Spet prideva v Velesovo, ali naenkrat ji je prišlo slabo, da ni mogla v cerkev. V bližini je bil potok in tja je stopila, da bi se malo ohladila. Tam je pa padla na glavo v potok in umrla. Tako je res končno kar tam pri Mariji ostala. Naslednje leto sem obiskala njen grob, ki je bil ves v cvetju in lep spomenik je imel. Čeprav je ta dekle nekako žalostno končala svojo življenjsko pot, je vendar bila to božja pot, ki je k Mariji vodila. Naj bi mi vsi enkrat tako dospeli k Mariji in po njej k Jezusu!

PITTSBURGH, PA. — Piše Mary Cadonic. — Najprej se lepo zahvalim za karto iz Kanade. Tako se mi je zdelo, kot da je prišla iz Preloke. Kar domače se mi je zdelo, ker tam gori je dosti mojih rojakov. Zelo rada bi vedela, kako se kaj imajo. Pa ker ne bom mogla drugače zvedeti, pa Vi kaj napišite o svojem obisku v Kanadi v listu. Na tem mestu pa naročam pozdrave za vse Belokranjce in druge rojake v Kanadi. — Kar se tiše prodajanja Koledarjev, sporočam, da jih imam še nekaj na roki. Veliko jih pa ni. Še teh bi ne bilo, če bi me ne bila zasačila zima. Ta dva tedna je prav huda. Dokler sem pa mogla hoditi okoli s Koledarji, pa moram priznati, da ni bilo prav nič sitno. Skoraj vsak drugi kupec

WE WISH YOU
A VERY HAPPY and PROSPEROUS
NEW YEAR!

Trikryl's Dept. Store

2110-14 Cermak Rd., -:- Chicago, Ill.

We Also Extend To You Our Hearty and
Sincere Thanks For Your Patronage.

See Emil A. Basener

2116 W. Cermak Rd.

Canal 2138

CHICAGO, ILL.

for

REAL ESTATE — FIRE INSURANCE

FRANK P. KOSMACH, Mgr.

je rekel, da je prepoceni. Zato se zahvaljujem vsem svojim odjemalcem, da ste tako radi segli po Koledarju. Med tako dobrimi ljudmi je res lahko razpečavati katoliški tisk. Bog torej živi vse in daj srečno novo leto!

CLEVELAND, OHIO. — Piše Jakob Resnik. — Samo par besed želim napisati v spomin vrlemu možu, ki se je nedavno tega poslovil od nas in odšel po božjem pozivu v boljše življenje. To je vzor moža: John Perko. Umril je star 57 let in je bil doma iz Dečje vasi pri Zagradcu. Tu v Clevelandu pri sv. Lovrencu je imel svoj dom blizu cerkve in to je tudi najgloblje upošteval. Vsako nedeljo je bil pri več svetih mašah, pa tudi ob delavnikih, ako mu je le čas pripuščal. Tudi sveto obhajilo je prejemal vsaj tedensko, dostikrat pa še vse bolj pogosto. Bil je ustanovnik društva Najsv. Imena, tretjerednik in za vse dobro vnet. Umril je ravno ob času, ko je društvo Najsv. Imena imelo skupno sveto obhajilo. Tako so vsi sobratje zanj darovali sveto obhajilo. Tudi njegova mrliška soba je bila vedno polna molilcev, ki so mu prinašali veliko več duhovnih vencev in cvetic, nego zemljskega cvetja. To je gotovo prav in vsega posnemanja vredno. Rajni John Perko je bil tudi menda že od začetka naročnik na list Ave Maria in je mene samega pridobil za naročnika pred 25 leti. Še danes sem ti hvaležen za to dobroto, predragi prijatelj, zakaj ta list vedno prav tako rad čitam kot si ga rad čital ti. Bog ti povrne vsa dobra dela v nebesih. Naročnikom in bralcem tega lista pa priporočam tega vrlega moža v pobožno molitev.

CHISHOLM, MINN. — Piše Mary Knaus. — Najprej bom začela od te preljubeznive zime, ki je letos pri nas kar precej ostra. Snega res ni še veliko, ali mraz je tako, da utegne zemlja zmrzniti pregloboko in bo zmrznila tudi voda, ki je napeljana po ceveh. To bo moglo več ko dosti škode napraviti. Sporočati imam pa tudi o smrti, da nič ne izbira, ampak tudi mladim ne prizanaša. Umrlo je več mladih fantov, ki so se pri vožnji z avtomobili ponesrečili. Tudi dva moža sta pred kratkim umrla še v primeroma zgodnji dobi. To sta Ludvik Andolšek in Frank Janežič. Bog jima daj v miru počivati. — Zdaj pa še nekaj bolj veselega. Tukaj so imele katoliške žene pod imenom Catholic Women Council svojo konvencijo. Udeležba je bila okoli 300 delegatinj. Naša cerkev je bila za to priliko izredno lepo okinčana. Ob desetih je bila slovesna maša, ki so jo imeli Fr. Schiffrer, ob pol ene

je bil banket, potem so se pa pričela zborovanja v Community Buildingu. Konvencija je jako lepo potekla in pustila za seboj mnogo navdušenja za dobro stvar.

FONTANA, CALIF. — Piše Mary Skubic. — Gotovo mislite, da me več ni med živimi, ko tako dolgo nisem nič pisala. Pa ni tako, hvala Bogu. Pisala pa zato nisem, ker sem imela toliko dela z branjem novega Koledarja, ki je tako lep, da nisem mogla prav nič prenehati. Pa to je posebno veliko vredno, da mi ga je poslala ena prijateljica iz Jolietu. Prav lepo se ji zahvalim. Na ta način mi ga ni bilo treba kupiti. Saj letos je nam farmarjem tu težko za denar, ker pomaranče se nam niso nič obnesle. Pa še to moram povedati, da se je priselila sem Mrs. Kolenc iz Jolietu. Prišla je k svojemu soprogu. Priredili smo ji lep sprejem. Vsi smo je veseli, ker tako zavednih žen potrebujemo tukaj. Zdaj pa še lepa hvala Mr. Leskovcu za njegovo ginljivo braziljsko povest. To je res lepo branje. Končno pa srečno novo leto vsem bralcem in bralkam.

ROCKDALE, ILL. — Piše Mary Kostelec. — Pri nas pa ni šlo tako gladko s prodajo Koledarjev, kot se bere iz nekaterih drugih krajev. Vzrok je pa seveda ta, ker so ljudje skoraj brez dela in tovarne večinoma počivajo. Zdi se, da se tovarnarji norčujejo iz ubogega delavca. Če pa denarja ni, pa sami veste, kako je z vsakdajšnjim življenjem. Vse je vzklikalo in vriskalo: Srečno novo leto! To je seveda stara navada, ki je ista v dobrih in slabih časih. Ali če človek premisli, kaj pove beseda, mu nastaja v duši dvom, zakaj delavec s strahom gleda v bodočnost in ne more prav verjeti v novoletna voščila. Malo, jako malo moremo upati od tistih, ki bi lahko dali ljudem dela in kruha. Pri vsem tem je edino dobro, da nam ostane Bog, ki nas gotovo ne bo pozabil, pa če nas vsi zemeljski veljaki pozabijo. Z zaupanjem v njegovo očetovsko varstvo si kljub vsem zunanjim težavam z notranjim prepričanjem voščimo srečno novo leto. S tem voščilom naj tudi jaz končam svoj bolj žalostni dopis.

WAUKEGAN, ILL. — Piše Gabriel Drasler. — Pošiljam izkupiček od 150 Koledarjev, pet mi jih pa še pošljite. Dobro so šli med ljudi. Ampak zahvala in kredit za to gre naši dobri ženi, Ivani Gregorka. Hodila je od hiše do hiše in jih prodala sama okoli 130. Dajte ji javno zahvalo za dobro delo. (Podpišemo z obema rokama!